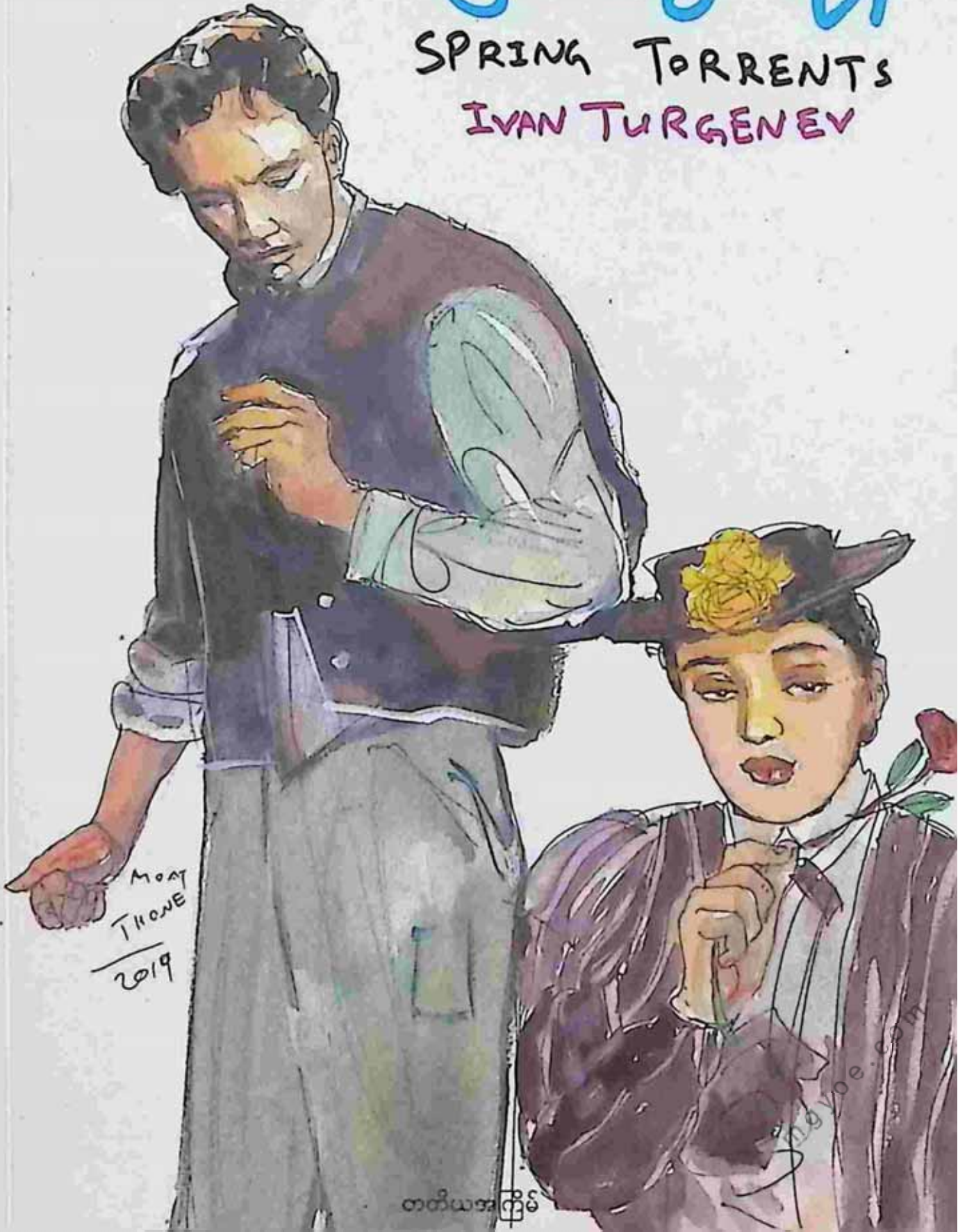

တောက်ဖွန်း: ၂၁ စုတ်ဖွန်း: ၂၃

SPRING TORRENTS
IVAN TURGENEV

mgyc.com

SPRING TORRENTS

Ivan Sergeyevich Turgenev

Ivan Sergeyevich Turgenev
(1818-1874)

TUN0011

2,700.00 KS

ချစ်သွေးဟန်၊ မောင်ထွန်းသူ
စာမျက်နှာ ၂၆၅ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ၊ သင်္ဃာလမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၁၉၉၁ အားမာန်သစ်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်၊ (ဒုတိယအကြိမ်-စိတ်ကူးချိုချို၊ ၂၀၀၇)
ရောင်းစွဲ၊ ၂ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ချစ်သွေးဟုန်
SPRING TORRENTS
IVAN TURGENEV
မောင်ထွန်းသူ
မြန်မာပြန်

စာတိလအကြိမ် ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထု၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် မူရင်းအမည်မှာ 'Spring Torrents' ဖြစ်သည်။ 'စမ်းချောင်း' ဟူသောစကားလုံးနှင့် 'အရှိန်အဟုန်ပြင်းသောရေစီး' စကားလုံးများကို တွဲထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုကိုမြန်မာပြန်သည့် အခါ ဤစကားနှစ်လုံး၏ ဆက်စပ်ယှက်နွယ်မှုကို အရင်ဆုံးကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဇာတ်လမ်းကိုပါကြည့်၍ အားလုံးကို ခြုံငုံစဉ်းစားပြီးမှ 'ချစ်သွေးဟုန်' ဟု အမည်ပေးခဲ့ပါသည်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရမည်ဆိုပါက 'ချစ်သွေးဟုန်' ဟူသောအမည်မှာ ကျွန်တော်ပိုင်အမည်ဟု ပြော၍ မရပါ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ တစ်နှစ်အလို ခန့်တွင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ထိုအချိန်က အေဝမ်းရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီမှ ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အထင်ပြောရလျှင် 'အေဝမ်းရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း' ဖြစ်မည်ဟုယူဆပါသည်။ ယင်းမဂ္ဂဇင်းတွင် 'ချစ်သွေးဟုန်' အမည်ရှိ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကား ကြော်ငြာပါလာသည်။

ယင်းမဂ္ဂဇင်းသည် ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်ပြောရလျှင် ခေတ်ရှေ့ပြေး ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားသစ်တစ်ကား ကြော်ငြာသည့် အခါတိုင်း သတင်းအချက်အလက်များသာလျှင် ပြည့်စုံသည်မဟုတ်၊ သတင်းနှင့် ဆက်စပ်ရာ ဇာတ်ပုံများကိုလည်း ဝေဝေဆာဆာ ထည့်သွင်းဖော်ပြတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသည့် ရုပ်ရှင်ကားမှာ ဒါရိုက်တာ ဦးချင်းစိန်(ရွှေသာမောင်) ရိုက်ကူးသည့် 'ချစ်သွေးဟုန်' ဇာတ်ကားဖြစ်၏။ မင်းသားမှာ 'မောင်မောင်ခင်' အမည်ရှိ မင်းသားသစ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ မင်းသမီးအမည်ကိုမူ ကျွန်တော်မှတ်မိ တော့ပါ။

ရုပ်ရှင်သတင်းအဆိုအရ နာမည်ကြီးကုလားကား 'ခါဆန်ချီ' ကို မြန်မာမှု ပြုထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ မိဘမေတ္တာကိုဖော်ကြူးထားသော ဇာတ်လမ်း ဖြစ်၍ ဤဇာတ်ကားတွင် ဖခင်သူတောင်းစားကြီးအဖြစ် ဒါရိုက်တာဦးချင်းစိန်

ကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်မည်ဟု ရေးသားထားသည်။ ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုးများဖြစ်သော အမေနှင့်ကျွန်တော်တို့သည် ထို 'ချစ်သွေးဟုန်' ဇာတ်ကားကို ကြည့်မည်ဟု အားခဲထားကြသည်။ သို့သော်လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသဖြင့် ကြည့်ခွင့်မရလိုက်ပါ။

ရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ခွင့်မရလိုက်သော်လည်း ထိုကား၏အမည် 'ချစ်သွေးဟုန်' မှာမူ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ စွဲကျန်ခဲ့သည်။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတိုင်း ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ မကြာခဏ ပေါ်ပေါ်လာတတ်၏။ သို့သော်လည်း အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် သုံးစွဲခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ပါ။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ 'Spring Torrents' ဟူသော အမည်နှင့် ဇာတ်လမ်းကိုတွဲကာ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်နှစ်သက်ခဲ့သော 'ချစ်သွေးဟုန်' ဟူသော အမည်ကို ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

*

“ချစ်သွေးဟုန်”သည် နာမည်ကျော် ရုရှားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့သူ စာရေးဆရာ 'အီဗန်-ဆာဂျီယီဗစ်ချ်တူရဂေးချက်'(၁၈၁၈-၁၈၈၃)* သည် ကမ္ဘာကျော် ရုရှားစာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ တူရဂေးချက်အား ၁၈၁၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့တွင် ရုရှားနိုင်ငံ အိုရယ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်မှာ အငြိမ်းစား မြင်းတပ်ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ထိုခေတ်ထိုအခါက အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် လူတန်းစားတစ်ရပ်တွင် စာရင်းဝင်ခဲ့လေသည်။

အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ် ၁၈၃၄ ခုနှစ်တွင် တူရဂေးချက်သည် မော်စကိုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်လာသည်။ နောက်တစ်နှစ် ၁၈၃၅ ခုနှစ်တွင် သူသည် စိန့်ပီတာဘတ် (လီနင်ဂရက်) တက္ကသိုလ်သို့ပြောင်းရွှေ့ကာ ပညာဆက်လက်သင်ယူခဲ့၏။ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်သူဖြစ်သဖြင့် ထိုခေတ်က ရုရှားနိုင်ငံ၏ ထိပ်သီးတက္ကသိုလ်များတွင် ပညာသင်ယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်ရာ တူရဂေးချက်အဖို့ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားစေခဲ့သော အချက်တစ်ချက် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သို့တစေလည်း အလွန်ရှေးဆန်သော မိခင်၏ အတွေးအမြင် အယူအဆများ အချုပ်အချယ်များနှင့် အဆုံးအမများသည် တူရဂေးချက်အတွက် စိတ်လက်

---

*Ivan Sergeyevich Turgenev(1818-1883)
(Turgenieff or Turgeniev ဟုလည်း ဇာလုံးပေါင်းသည်)

မကြည်သာစရာ၊ မချမ်းမြေ့စရာများဖြစ်လျက်ရှိသည်။ မိခင်နှင့် သဘောထား အမြင်မတူသော တူရဂေးချက်သည် မိခင်နှင့်အတူတူမနေနိုင်တော့သည့်အဖြစ် သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေရာ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဘာလင်တက္ကသိုလ်သို့ဝင်ရောက်ကာ ဂျာမန် ဒဿနိကပညာရှင် ဟေးဂဲ၏ ယထာဘူတပညာများကို နှစ်နှစ်ကြာမျှသင်ယူခဲ့၏။ ထို့နောက် ရုရှား နိုင်ငံသို့ပြန်လာခဲ့ပြီး ၁၈၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် မော်စကိုတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ယူခဲ့လေသည်။

တူရဂေးချက်သည် ကျောင်းမှထွက်ပြီး မကြာမတင်မှာပင် သူဝါသနာပါ သည့်အတိုင်း ကဗျာများ ရေးသားပြီး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့၏။ ထိုခေတ်က စာပေ ဝေဖန်ရေးဆရာကြီးဖြစ်သော ဖျံကျင်းစကီးက သူ့ကဗျာများအား ချီးကျူးခဲ့သော် လည်း သူ့ကဗျာများသည် ကြာရှည်ကျော်ကြားခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ သူ့ကဗျာများ သည် နှစ်အတန်ကြာမျှသာ တည်တံ့ခဲ့ပြီး မကြာခင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရလေ၏။

၁၈၄၅ ခုနှစ်တွင် တူရဂေးချက်သည် ပြင်သစ်အဆိုတော် ပေါ်လင်ဂါးဆီးယား အမည်ရှိ ဇာတ်မင်းသမီးနှင့်တွေ့ဆုံကာ ချစ်ကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိခင် ဖြစ်သူကမူ ထိုဇာတ်မင်းသမီးနှင့်လက်ဆက်ရန် လုံးဝသဘောမတူခဲ့ချေ။ ဤ အတွင်းမှာပင် တူရဂေးချက်သည် အစိုးရ မင်းမှုထမ်းဘဝမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြန်ရာ မိခင်ဖြစ်သူ၏ သဘောမကျဖြစ်မှုကို ခံခဲ့ရပြန်လေ၏။ ဤကိစ္စများကို အကြောင်း ပြု၍ သားအမိ နှစ်ယောက် စကားများခဲ့ကြပြီးသည့်နောက်တွင် စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ်ကျသွားခဲ့ရသော တူရဂေးချက်သည် နှစ်အတော်ကြာမျှ ဆင်းရဲ ငြိုငြင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

၁၈၄၈ ခုနှစ်တွင် တူရဂေးချက်၏မိခင်သည် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ မိခင်၏ ကျန် ရစ်ခဲ့သော အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရခဲ့သဖြင့် တူရဂေးချက်သည် ချက်ချင်းပင် လူချမ်း သာတစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့လေ၏။ ၁၈၄၆ ခုနှစ်တွင် တူရဂေးချက်သည် ရုရှားလယ်သမားများနှင့် လယ်ပိုင်ရှင်များ၏ဘဝကိုဖော်ပြသော စာအုပ် တစ် အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုခေတ်က ရုရှားနိုင်ငံ၌ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိ သော ကျေးကျွန်စနစ်နှင့် ယင်းစနစ်တိုက်ဖျက်ရေးကိုလည်း ထိုစာအုပ်တွင် ရေးသားခဲ့လေရာ၁၈၆၁ ခုနှစ်တွင် ရုရှားနိုင်ငံ၌ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော ကျေးကျွန် စနစ် ဖျက်သိမ်းရေးလုပ်ငန်းတွင် များစွာအထောက်အကူပြုခဲ့လေသည်။

၁၈၅၂ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာကျော် ရုရှားစာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော ဂိုဂေါ ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ ဂိုဂေါသည် အသောအထေနှင့် စာပြောင်စာလှောင်များရေးရာ၌

သူမတူအောင် ထူးချွန်သူဖြစ်သည်။ ဝိုဂေါသည် ထိုခေတ်က တည်ရှိခဲ့သော ရှားလူနေမှုစနစ်ကို သရော်ခဲ့သူဖြစ်၍ သူ့သရော်ချက်များမှာ အလွန်ထိရောက် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

တူရဂေးချက်သည် ကွယ်လွန်သူစာရေးဆရာကြီးဝိုဂေါအား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးသားခဲ့သည်။ ရှားအစိုးရက တူရဂေးချက်၏ ဆောင်းပါးသည် သူတို့အား ထိခိုက်နစ်နာစေသည်ဟုဆိုကာ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် သူ၏ နယ်မြေကျေးလက်ဒေသသို့ အကျယ်ချုပ်သဘောဖြင့် ပို့ထားခဲ့သည်။ ထိုဒေသတွင် သူ့အား ၁၈၅၆ ကြာမျှ အကျယ်ချုပ် ချုပ်ထားခဲ့သည်။

၁၈၅၅ ခုနှစ်တွင် ကရိုင်းမီးယားစစ်ပွဲကြီးပြီးဆုံးခဲ့၏။ ရှားနိုင်ငံ၏ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်ဖြစ်သော ပထမမြောက် နီကိုလတ်၏ နန်းဆက်သည်လည်း ပြတ်သွားခဲ့၏။ နောက်တစ်နှစ် ၁၈၅၆ ခုနှစ်တွင် 'ရူးဒင်း' အမည်ရှိ တူရဂေးချက်၏ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ယင်းဝတ္ထုကြီးသည် တူရဂေးချက်အား စာရေးဆရာကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားအောင် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော ဝတ္ထုရှည်ကြီးဖြစ်၏။ ထို့နောက် ၁၈၅၈ ခုနှစ်တွင် တူရဂေးချက်သည် လူကုံထံ တစ်ဦး၏ဘဝကို အသေးစိတ်ပြသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့ပြန်သည်။ ထိုဝတ္ထုသည် စည်းစိမ်ခံလျက်ရှိကြသော ရှားလယ်ပိုင်ရှင်ကြီးများ၏ဘဝကို အသေးစရာ လေ့လာပြီး ရေးသားထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သဖြင့် အလွန်ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။

၁၈၆၂ ခုနှစ်တွင် တူရဂေးချက်သည် 'အဖေနှင့်သား' အမည်ရှိ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့၏။ ထိုဝတ္ထုသည် တူရဂေးချက်၏ ဆန်းသစ်သော အယူအဆနှင့် အတွေးအမြင်များကို ပေါ်လွင်အောင်ဖော်ပြထားသည်။ ရှေးလူကြီးများ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံ၊ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆနှင့် ခေတ်လူငယ်များ၏ အယူအဆသစ်များ ပဋိပက္ခဖြစ်နေကြပုံကို အပီအပြင် ထုတ်ဖော်ရေးသားထားသည်။ ယင်းစာအုပ်သည် ထိုခေတ်က ရှားနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လူနေမှုစနစ်ကိုလည်းကောင်း ထိခိုက်စေခဲ့သည်ဟု စာပေဝေဖန်ရေး ပညာရှင်များက ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

တူရဂေးချက်သည် လွတ်လပ်စွာတွေးခေါ်ခွင့်နှင့် လွတ်လပ်စွာရေးသားခွင့်မရှိသော ရှားနိုင်ငံ၌နေထိုင်ရသည်ကို စိတ်ညစ်လာသည်။ သူ့အဖို့ ရှားနိုင်ငံ၌ နေရခြင်းသည် အကျဉ်းထောင်တစ်ခုအတွင်း၌ တိုက်ပိတ်ခံထားရသည့်

အကျဉ်းသားတစ်ယောက်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။ ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ
၌ တတိယနပိုလီယံဘုရင် နန်းကျကာ ဘုရင်စနစ် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ရုရှား
နိုင်ငံ၌ နေရသည်ကို စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်လျက်ရှိသော တူရဏေးချက်သည် ပြင်သစ်
နိုင်ငံသို့ အပြီးအပိုင်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီး ပါရီမြို့တော်၌ အခြေစိုက် နေထိုင်ခဲ့၏။ သူ
မွေးရပ်မြေဖြစ်သော ရုရှားနိုင်ငံသို့မူ တစ်ခါတလေမျှသာ သွားရောက်လည်ပတ်
ခြင်းပြုလေသည်။ သူသည် သူ့နိုင်ငံကို ချစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့နိုင်ငံ၏
မလွတ်လပ်မှုကိုကား မချစ်နိုင်ပေ။

၁၈၇၈ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့၌ နိုင်ငံတကာ စာရေးဆရာများ
ညီလာခံကြီးတစ်ရပ် ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုညီလာခံကြီးက တူရဏေးချက်အား အများ
၏ မဲဆန္ဒဖြင့် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနှစ်မှာ
ပင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အောက်စ်ဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်က တူရဏေးချက်အား ဂုဏ်ထူးဆောင်
ဥပဒေပါရဂူဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ အခြေစိုက်နေထိုင်ခဲ့သော တူရဏေးချက်သည် ကမ္ဘာကျော်
ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီးများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဖလော်ဝဲယား
နှင့် မော်ပါးဆွန်တို့သည် သူနှင့်အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သည့် ပြင်သစ်စာရေးဆရာ
ကြီးများ ဖြစ်၏။ တူရဏေးချက်သည် ရုရှားဘာသာအပြင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊
ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် ဂျာမန်ဘာသာများကိုလည်း ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသည်။
၁၈၈၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် တူရဏေးချက်သည် သူ့အခြေစိုက်ရာ
ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့အနီးရှိ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့၌ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့
လေ၏။

‘ချစ်သွေးဟုန်’ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင် အလွန်
အလွန် အရေးကြီးသည်ဟု ယူဆရသော အချက်တစ်ချက် ပြောရန်ရှိနေပါသည်။
‘ချစ်သွေးဟုန်’ ကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က အခန်း ၄၃ တွင် ပြီးဆုံးခဲ့ပါသည်။
ယင်းစာအုပ် ထွက်ရှိခဲ့ပြီးသည့်နောက် လေးငါးလမျှအကြာတွင် မကွေးတိုင်း
မြင်းခြံမြို့နယ်ရှိ လူငယ်စာဖတ်ပရိတ်သတ်တစ်ဦးထံမှ ကျွန်တော့်ထံသို့ စာတစ်
စောင် ရောက်လာသည်။ စာကို ‘ဆရာမောင်ထွန်းသူခင်ဗျာ’ ဟု အစချီထား
ပြီး...

“ချစ်သွေးဟုန် ဒုတိယတွဲ ဘယ်တော့ထွက်မလဲဆိုတာ သိလိုပါ

စိတ်ကူးချိုချို

သည် ခင်ဗျာ။ ဆရာအားလျှင် အကြောင်းပြန်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒုတိယတွဲကို မျှော်ရတာ ကြာပါပြီ”

ဟုရေးထားပါသည်။

အလားတူပင် သထုံမြို့မှ စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုစာတွင်လည်း ချစ်သွေးဟုန် ဒုတိယတွဲ ဘယ်တော့ထွက်မလဲဟု မေးထားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်တော်သည် ချစ်သွေးဟုန်စာအုပ်၏ ချွတ်ယွင်းချက်ကို အကျအန ပြန်လည် စစ်ဆေးမိသည်။ ဤတွင် ချစ်သွေးဟုန်ဝတ္ထု၌ မဖြစ်သင့်မဖြစ်ထိုက်သော ချွတ်ယွင်းချက်ကြီးတစ်ခု ပါသွားခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ချစ်သွေးဟုန်ဝတ္ထုသည် အခန်းနှစ်ခန်း ပါသင့်ပါလျက်နှင့် မပါဘဲ ပြီးဆုံးသွားသည့်ဝတ္ထု ဖြစ်နေပါသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ချစ်သွေးဟုန်ဝတ္ထု တွင် စာတ်သိမ်းခန်းနှစ်ခန်း စာအုပ်ထဲတွင်မပါဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို တွေ့နေရ ပါသည်။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါသနည်း။ စာရေးသူက ထိုနှစ်ခန်းကို ဘာသာပြန်မပေးဘဲ ချန်ထားခဲ့လို့လား၊ မဟုတ်ပါ။ စာရေးသူ ဘာသာပြန် လက်ရေးစာမူတွင် အစမှအဆုံး ပြည့်စုံအောင် ပြန်ဆိုပေးထားသည်ကို တွေ့ရပါ သည်။ သို့ဆိုလျှင် ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

ကျွန်တော် အဖြေမရှာချင်တော့ပါ။ အကယ်၍ အဖြေရှာလျှင် တွေ့နိုင်စရာ ရှိသော်လည်း အကျိုးဖြစ်ထွန်းလာမည့်အလားအလာကို ကျွန်တော်မမြင်ပါ။ ကျွန်တော် ဤကိစ္စတွင် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် လက်မြောက်ခဲ့ရပါသည်။ သို့တစေလည်း ချစ်သွေးဟုန်ဝတ္ထုတုတ်ခဲ့ပြီးသည့်အချိန်မှ ယခု ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်အတွက် အမှာစာရေးချိန်အထိ ဤပြဿနာသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ထိထိ ခိုက်ခိုက်ဖြစ်နေအောင် ရိုက်ခတ်ခဲ့ပါသည်။

ယခု ဤအမှာစာကို အပြီးသတ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော့်စိတ်သည် များစွာ ပေါ့ပါးလျက်ရှိသည်။ ‘ချစ်သွေးဟုန်’ ပထမအကြိမ်ရိုက်တွင် ပါမသွားဘဲ ကျန် နေခဲ့သည့် အခန်း ၄၃ နှင့် ၄၄ ကို ဖြည့်စွက်ထားပြီးဖြစ်၍ စိတ်လက်ပေါ့ပါး နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ‘ချစ်သွေးဟုန်’ ဝတ္ထု ပထမအကြိမ်ရိုက် တွင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ချွတ်ယွင်းချက်အတွက် ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် စာဖတ်သူများအား အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၃၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၀

စိတ်ကူးချိုချို

သိပ်ပြီး ပျော်ခဲ့ရတဲ့ရက်တွေ၊
 သိပ်ပြီး ရွှင်ခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေ၊
 အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ စီးဆင်းလာတဲ့၊
 စမ်းရေစီးနဲ့ တူလှပါသလေ။
 ဪ...အခုတော့လဲ
 ဒီအဖြစ်တွေအားလုံး
 ကုန်ဆုံးခဲ့ပါပကောကွယ်။

စာကြည့်ခန်းထဲသို့ သူပြန်ရောက်လာသည့်အခါ နံနက်တစ်နာရီ ထိုးပြီးနေ
 လေပြီ။ သူ့အတွက် ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းပေးရန် ရောက်လာသည့် အစေခံ
 အား ချက်ချင်းပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုဆားရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့
 ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ကာ သူ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်
 သည်။

သူ့တစ်သက်တာတွင် အခုလောက် ပြင်းထန်သည့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး
 ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းမျိုးကို ယခင်က မခံစားခဲ့ဖူးပေ။ ယနေ့ညအဖို့ တစ်ည
 လုံးပင် သူသည် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းသည့် အမျိုးသမီးများနှင့် ယဉ်ကျေး
 ဖွယ်ရာသော အမျိုးသားများကို အဖော်ပြုကာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရ၏။ အမျိုးသမီး
 အများစုမှာ မိန်းမချောမိန်းမလှများဖြစ်၍၊ အမျိုးသားအားလုံးလိုလိုမှာလည်း

mgjoe.com

ဦးနှောက်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးအားဖြင့်လည်းကောင်း ထူးခြားထင်ရှားသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သူကလည်း သူတို့နှင့်စကားပြောသည့်အခါများတွင် သူ၏ဦးနှောက်နှင့် ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စ အဆင့်မနိမ့်ကြောင်း ပြသနိုင်ခဲ့ရုံမျှမက သူ၏ ထူးခြားထက်မြက်မှုများကိုပါ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဤကြားထဲမှာပင် ယခင်က သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ကိုယ့်ဘဝအပေါ် စိတ်ပျက်သော ခံစားမှုသည် သူ့ရင်တွင်း၌ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရ၏။ အကယ်၍သာ သူသည် အခုထက် အသက်အရွယ်ငယ်မည်ဆိုပါမူ၊ သူခံစားခဲ့ရသည့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးဆင်းရဲခြင်းနှင့် ဘဝအပေါ်ငြီးငွေ့ခြင်း စသည်များအတွက် ဝမ်းနည်းပတ်လက် ငိုကြွေးမိလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်နေမိ၏။

တကယ်တော့လည်း သူသည် ဘဝ၏ ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံများနှင့် နာကြည်းဖွယ်ရာ အဖြစ်များနှင့် ပြည့်နေသော နှလုံးသားပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။ ဘဝ၏ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာများသည် သူ့အား မလူးသာမလွန်သာအောင် အဘက်ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားသည့်နှယ် ရှိသည်။ ထိုအရာအားလုံးသည် ဆောင်းဦးပေါက် အလင်းရောင်သဖွယ် မှန်မှိုင်းမှိုင်း မှောင်မည်းမည်း ရှိလွန်းလှချေသည်။

သူ့အနေဖြင့် ထိုအမှောင်နှင့် ထိုနာကြည်းဖွယ်ရာ အဖြစ်များကြားမှ မည်သည့်နည်းဖြင့် လွတ်အောင်ရုန်းရမည်ကို မသိ။ ယနေ့ညအဖို့လည်း အိပ်ပျော်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား၍မဖြစ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အိပ်၍ရမည်မဟုတ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အသေအချာသိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

သူ့စိတ်အာရုံသည် အတိတ်မှ အရိပ်များဆီသို့ ပြန်သွားလျက်ရှိသည်။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပြန်သွားနေခြင်း ဖြစ်၏၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှကို ပြန်လည်ဆင်ခြင် စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ သူ့စိတ်သည် ပင်ပန်းနွမ်းလျခြင်းလည်း ဖြစ်ရ၏။ နာကြည်းခြင်းလည်း ဖြစ်ရ၏။ လူ့ဘဝ၏ အနှစ်မဲ့မှုများ၊ မလိုလားအပ်သည့်ဖြစ်စဉ်များနှင့် အတုအယောင်မျှသာဖြစ်သည့် အရာများသည်သာလျှင် သူ့စိတ်အာရုံ၌ ထင်ဟပ်လာကြသည်။

သူသည် လူ့ဘဝခရီး၏ အသက်အရွယ်အဆင့်ဆင့်ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့ရပြီးပြီ။ အခုဆိုလျှင် သူ့အသက်သည် ငါးဆယ့်နှစ်နှစ်ပင် ကျော်လာခဲ့ပြီ။ အခုအချိန်ထိတော့ဖြင့် မက်မောတွယ်တာစရာဟူ၍ တစ်ခုမျှ မတွေ့သေး။ အမြဲတစေ တွေ့နေကျဖြစ်သော အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သည့် လှုပ်ရှားမှုများသာဖြစ်၏။ အချည်းနှီး အလဟဿဖြစ်ရသည့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဖြုန်းတီးမှု

များသာ ဖြစ်၏။ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် မှန်ကန်သော်လည်း တစ်စိတ် တစ်ဒေသအားဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ လှည့်စားနေသည့်အရာများသာ ဖြစ်၏။ စိတ်အာရုံကို တွေ့ဝေရှုပုံထွေးစေသည့် အရာများချည်းသာ ဖြစ်၏။

ယင်းကဲ့သို့သော အရာများကြား၌ ရုံးကန်လှုပ်ရှားနေရသည့် အခိုက်မှာပင် ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်သော အရာတစ်ခုသည် ကျရောက်ဖိစီးလာသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်အား တရီရီဝါးမျိုးနေသည့် 'ဇရာ'ပေတည်း။

လူသည် စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းနှင့်အမျှ အသက်အရွယ် ကြီးလာရသည်။ ဤဖြစ်စဉ်သည် ဇရာ၏သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ဇရာ၏အရိုက်အပုတ်၊ အထုအထောင်းကို ခံလာရသည်နှင့်အမျှ လူ့ဘဝ၏ အခြေခံအကျဆုံးနှင့် ပဓာနအကျဆုံးသော သေခြင်းတရားသည် တည်ရှိလာသည်။ ထိုသေခြင်းတရား၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို အစဉ်အမြဲရင်ဆိုင်ကာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေရသည်။ ထို့နောက် တွင်မှု အသူတစ်ရာမက နက်လှသည့် ချောက်ကြီး။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အဆိုးဆုံးသောအရာများနှင့် ရင်မဆိုင်ရသည့်တိုင်အောင် မိမိ၏ဘဝခရီး အဆုံးမသတ်သေးမီ အချိန်ကာလအတွင်း ခွန်အားချည့်နဲ့ခြင်းဒဏ်နှင့် ရောဂါဝေဒနာအမျိုးမျိုး၏ ဒဏ်များကို ခံစားနေရဖို့ကတော့ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများဖြစ်ချေသည်။

ကဗျာဆရာများ၏ အမြင်တွင် ဘဝသမုဒ္ဒရာရေပြင်သည် ပြင်းထန်သော လှိုင်းလေများမရှိ၊ ငြိမ်သက်သည်။ အေးချမ်းသည်။ တည်ငြိမ်သည်။ လှုပ်ရှားခြင်း ကင်းသည်။ အောက်ခြေ ရေနက်ပိုင်း မှောင်နှင့်မည်းမည်းနေရာအထိ မြင်နိုင်အောင်ပင် ကြည်လင်သည်။

လူသည် ထိုရေပြင်အထက်၌ လှေကလေးတစ်စီးနှင့် အေးဆေးစွာ သွားလာနေသည့် ခရီးသည်တစ်ဦးနှင့်တူသည်။ သူ လှေငယ်ပေါ် ထိုင်နေခိုက်တွင် သမုဒ္ဒရာရေပြင်အောက်မှ အလွန်အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါများရှိသည့် သတ္တဝါကြီးများကို မြင်နေရသည်။ ယင်းတို့သည် လူ့ဘဝနှင့် ခွဲထုတ်ပစ်၍မရနိုင်သော မကျန်းမာခြင်း၊ ကံကြမ္မာဆိုးခြင်း၊ ရူးမိုက်ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ မမြင်မသိခြင်း စသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသည့် ပရိဒေဝများနှင့် တူသည်။

လှေပေါ်၌ စိတ်အေးနားအေးနှင့် ထိုင်လိုက်လာသောလူသည် ယင်းသတ္တဝါကြီးများအား မြင်တွေ့ရသည့်အခါ အသေအချာကြည့်နေမိသည်။ ယင်းအခိုက်မှာ

ပင် သတ္တဝါကြီးများထဲမှ တစ်ကောင်သည် အမှောင်ထုအတွင်းမှ ဝုန်းခနဲခုန်ထွက်လာသည်။ လူ၏အပေါ်ဘက်အထိ မြင့်တက်သွားသည်။ ထိုအခါ သတ္တဝါကြီး၏ ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါသည် ပို၍ပိပြင်လာသည်။ ပြတ်သားလာသည်။ ပို၍ စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသည့် အခြေအနေကိုပါ တွေ့လာရသည်။ သူကြည့်နေစဉ် အတွင်းမှာပင် သတ္တဝါကြီးက လှေကိုဆွဲ၍ မှောက်ပစ်လိုက်၏။ နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှုန်ဝါးဝါးပြန်ဖြစ်သွားသည်။ သတ္တဝါကြီးသည် ရွေ့ရှားသွားသည်။ အောက်ခြေ ရေနက်ပိုင်းသို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ သူရှိနေခြင်းကို မသိသာမမြင်သာသည့် အခြေအနေသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သတ်၊ တံထားသည့် အချိန်မှာရုံ ကျရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ သူသည် နောက်တစ်ဖန် ခုန်ထွက်လာပြီး လှေကို မှောက်ပစ်လိမ့်ဦးမည်ဖြစ်၏။

သူသည် ဦးခေါင်းကို နောက်သို့လှန်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားသည်။ ထိုနောက် သူစားပွဲဆီသို့သွားကာ အံဆွဲများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖွင့်ပြီး အထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို လှန်လှောရှာဖွေသည်။ စာများကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုသည်။ စာအများစုမှာ အမျိုးသမီးများထံမှ ဖြစ်၏။ အမှန်တော့ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုခုဖြင့် ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေခြင်းမဟုတ်။ စောစောကဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော အတွေးများ၏ ဖိနှိပ်မှုကြောင့် ပျက်ပြားသွားသော စိတ်ဓာတ်ကို ပြန်လည်စုစည်းလို၍ ဖြစ်သည်။

သူသည် စာအမြောက်အမြားကို လှန်လှောကြည့်သည်။ ထိုစာရွက်များကြားတွင် အရောင်အဆင်းလုံးဝမရှိတော့သည့် ဖဲကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် စည်းထားသော ပန်းခြောက်တစ်ပွင့်လည်းပါသည်။ သူသည် လက်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်ကာ ပန်းများကိုတွန့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မီးဖိုဘက်လှည့်ကြည့်ကာ စာများကို ဘေးနားချထားလိုက်သည်။ အသုံးမဝင်သည့် ဤပစ္စည်းများကို မီးရှို့ပစ်လိုက်လျှင် ကောင်းလေမလား။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် စားပွဲ၊ အံဆွဲများထဲသို့ ထပ်၍ နှိုက်ကာ ရှာပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးလာ၏။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆွဲထုတ်သည်။ ထွက်လာသည့်ပစ္စည်းမှာ ရှစ်မြောင့်ပုံဖော်ထားသည့် သေတ္တာလေးတစ်လုံး။ သူသည် သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် ခင်းထားသည့် အဝါရောင်ပိတ်စကလေးနှစ်စပေါ်၌ ဂေါ်မုတ်ဖြင့်လုပ်ထားသော လက်ဝါးကပ်တိုင်လေး တစ်ခု၊

သူသည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးကို မိနစ်ပေါင်းအတန်ကြာမျှ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူ့ပါးစပ်မှ တီးတိုးရေရွတ်သံ ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ရွှင်လန်းခြင်းဟူသော ခံစားမှု နှစ်မျိုးစလုံး ပေါ်လာသည်။ ထိုအသွင်အပြင် လက္ခဏာမျိုးသည် မမြင်ရ မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော လူတစ်ယောက်အား မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသည့်အခါများ၌ လည်းကောင်း၊ လွန်လေခဲ့ပြီးသော အချိန်တစ်ချိန်က မိမိအလွန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော လူတစ်ယောက်အား ဖြုန်းခနဲ သူ့ရှေ့မှောက်ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့် အခါများ၌လည်းကောင်း ပေါ်လာတတ်၏။

သူသည် စားပွဲမှထကာ မီးဖိုဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ စောစောကလိုပင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ပြန်ထိုင်ကာ သူ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်၍အုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် ဒီဟာကို ဒီနေ့ကျမှ ပြန်တွေ့ရတာလဲ”ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသည်။ ထို့နောက် ဟိုးလွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍သတိရသည်။

ပထမဆုံး သူ့နာမည်။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ဆက်ခံခဲ့သည့် နာမည်။ ဒီမီထရီပက်ဗလိုဗစ်ချ်။ သူ့ဖခင်ဘက်မှ ရယူထားခဲ့သည့် ရိုးရာအမည်က ဆာနင်။ သူမှတ်မိသမျှ ဆိုပါက...။

*

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

၁၈၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွေရာသီ။

ဆာနင် အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မွေးနေ့ကို ကျော်လွန်ပြီးစအချိန်။ အိတလီ နိုင်ငံမှ ရုရှားနိုင်ငံသို့အပြန် ဂျာမနီနိုင်ငံ မိန်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ဖရန်ဖို့တ်မြို့၌ ရောက်နေသည်။ သူ့တွင် ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းကလည်း အထိုက်အလျောက် ရှိ နေသည်။ သူကလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်သည့်သဘော ရှိသည်။ သွေးနိုးသည့် ဆွေမျိုးဉာတိလည်းမရှိ။ သွေးဝေးသည့် ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ကွယ် လွန်သဖြင့် ငွေကြေး ရူဘယ် ထောင်ဂဏန်းအနည်းငယ်မျှကို အမွေဆက်ခံပြီးစ ဖြစ်၏။ အစိုးရအရာရှိလောကသို့မဝင်မီ ရသမျှအချိန်ကလေးတွင် အမွေရ ထားသော ငွေဖြင့် နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းပြည်များသို့ အလည်အပတ်ထွက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့လည်း ထိုငွေသည် သူ့ဘဝတစ်သက်တာ စား ဝတ်နေရေးအတွက် လုံလောက်သည့်ငွေမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယင်းကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆာနင်သည် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း သူ့ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ သည်။ အသုံးအစွဲကိုလည်း စနစ်ဇယားထား၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ ဖရန်ဖို့တ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း ပီတိတစ်

စိတ်ကူးချိုချို

ဘတ်မြို့အရောက်ပြန်သွားဖို့အတွက် သူ့လက်ထဲ၌ ငွေကြေးအလုံအလောက် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၁၈၄၀ ပြည့်နှစ် အချိန်အခါက ဥရောပ တိုင်း နိုင်ငံများကြားတွင် မီးရထားလမ်းဟူ၍ မည်မည်ရရမရှိသေး။ ထိုခေတ်က ခရီးသည်များသည် 'စာပို့မြင်းရထား'ဟုခေါ်သည့် အချိန်မှန်ထွက်သော မြင်း ရထားကြီးများနှင့် သွားကြလာကြရ၏။

ဆာနင်သည် သူ၏ အပြန်ခရီး ထိုင်ခုံတစ်နေရာအတွက် 'ဘောဝါဂျင်း စာပို့မြင်းရထား' တွင် ကြိုတင်လက်မှတ် ဝယ်ထားပြီးပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မြင်းရထားသည် ညဆယ်နာရီထိုးပြီးချိန်အထိ ထွက်ဦးမည်မဟုတ်သဖြင့် နာရီ ပေါင်းများစွာ အကုန်ခံ၍ စောင့်ရဦးတော့မည် ဖြစ်၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာလျက်ရှိသဖြင့် ဆာနင်သည် 'ငွေငန်းဖြူဟိုတယ်'၌ စားစရာရှိသည်များကို စားသောက်ပြီး မြို့ထဲသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရန် ထွက်လာ ခဲ့သည်။

သူသည် ဒင်နက်ကာ၏ အေရီယက်နီ ပန်းချီကားကို သွားကြည့်သည်။ လက်တွေ့မြင်ရသောအခါ သူ့မျှော်လင့်ထားသလောက် စိတ်တွင် စွဲစွဲမြဲမြဲမရှိလှ။ ဂျာမန်ကဗျာဆရာ၊ ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီး ဂျေ့ဒ်၏ နေအိမ်ကိုလည်း ရောက်သွား သည်။ ဤဆရာကြီး၏ ကဗျာများနှင့် ပြဇာတ်များကို သူ မဖတ်ဖူးခဲ့။ ပြင်သစ် ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားသည့် 'ဝါသာ၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများ'ဟူသော စာအုပ် တစ်အုပ်သာ ဖတ်ဖူးခဲ့၏။ မိန်းမြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် အညောင်းပြေအပျင်း ပြေသဘောဖြင့် လမ်းသလားသည်။

အတော်အတန်လျှောက်မိသောအခါ ပျင်းရိငြီးငွေ့လာသည်။ နောက်ဆုံး ညနေ ခြောက်နာရီထိုးခါနီးအချိန်တွင် ဖရန်ဖို့တ်မြို့တွင်းရှိ လမ်းများထဲမှမထင် ရှားသော လမ်းတစ်လမ်းအတွင်းသို့ သူ့ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ ဖိနပ်များ၌ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေပြီ။ လမ်းလျှောက်ရလွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ် လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိပြီ။

ထိုလမ်းကို အခုအချိန်ထိ သူ့မှတ်မိနေသေးသည်။ လမ်းဘက် မျက်နှာပြု ထားသည့် အိမ်များထဲမှ အိမ်တစ်အိမ် မျက်နှာစာတွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများအား ဂျီအိုဖန်နီရိုဆယ်လီ၏ အိတ်လီမုန့်ဆိုင်ဖြစ်ကြောင်း လမ်းပြနေသည့် ဆိုင်းဘုတ် ဖြစ်၏။

ဆာနင်သည် လင်မနစ်တစ်လုံးလောက် သောက်မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့်

မုန့်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်၏ရှေ့ခန်းထဲရှိ ကောင်တာတစ်ခု၏ နောက်ဘက်တွင် ကျကျနနဆေးသုတ်ထားသည့်စင်များ ရှိသည်။ ဆေးဆိုင်များ၌ တွေ့ရတတ်သည့် စင်များနှင့် တူသည်။ ထိုစင်များပေါ်တွင် ရွှေရောင်စက္ကူတံဆိပ်များ ကပ်ထားသည့် ပုလင်းများနှင့် မုန့်များ၊ ချောကလက်များ၊ သစ်သီးယိုစုံများ ထည့်ထားသည့် ဖန်ဘူးများ တန်းစီ၍တင်ထားသည်။ သို့သော်လည်း လူကတော့ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ သက်ရှိသတ္တဝါဆို၍ အရောင်မည်းခြောက်ခြောက်နှင့် ကြောင်တစ်ကောင်သာရှိ၏။ ကြောင်သည် မျက်စိများကို မှိတ်ချည်ဖွင့်ချည်လုပ်ကာ တညောင်ညောင် အော်သည့်အခါ အော်သည်။ ပြတင်းပေါက်အနီးမှ သူထိုင်နေသော ကြိမ်ကုလားထိုင်ကို လက်ချောင်းများဖြင့် ကုတ်သည့်အခါ ကုတ်သည်။ ညနေခင်း နေဝင်ချိန်ဖြစ်၍ နေရောင်သည် ကြက်သွေးရောင်သမ်းလက်ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခပ်စွေစွေ ခပ်စောင်းစောင်း ဝင်ရောက်လျက်ရှိသော ရောင်ခြည်များသည် ဆိုင်ကြမ်းပြင်ထက်တွင် ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်ကွက် ထိုးကျလျက်ရှိသည်။

ဆိုင်နောက်ဘက် အခန်းထဲမှ ထွက်လာနေသည့် အသံများမှာ မသဲကွဲမပီမသ။ ဆာနင်သည် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကို တစ်ချက်မျှ ဆွဲလိုက်ပြီး အသံရပ်သွားချိန်အထိ စောင့်နေခိုက်မှာပင် အခန်းတံခါး ဖြုန်းခနဲပွင့်သွားသည်။ ဆာနင်သည် သူမြင်လိုက်ရသောအရာကို ကြည့်ကာ အသက်ရှုမှားတော့မလိုဖြစ်သွားရလေ၏။

mgyc.com

mgyc.com

[၂]

ဆိုင်၏ ရှေ့ခန်းထဲသို့ အမောတကော ပြေးဝင်လာသူမှာ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ် သာသာခန့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မည်းနက်သော ဆံစအခွေ အလိပ်များသည် သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်တွင် ဝဲပျံလျက်ရှိကြ၏။ သူသည် လက်နှစ်ဖက် ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းထားသည်။ ဆာနင်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သော မိန်းကလေးသည် ဆာနင်ဆီသို့ ပြေးလာပြီး ဆာနင်၏လက်ကို သူ့လက်ဖြင့်ဖမ်းဆုပ်ကာအတင်း ဆွဲခေါ်သည်။ “မြန်မြန်လာပါ၊ မြန်မြန်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ သူ့ကိုကယ်ပါဦး” ဟု အသက်ရှုမှားနေသောအသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်လျက်ရှိသော ဆာနင် သည် မိန်းကလေးဆွဲခေါ်ရာသို့ ချက်ချင်းမလိုက်။ သူရပ်နေသည့် နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိသည်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဤမျှလောက် ရင်သပ် ရှုမော အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့်အလှကို ယခင်က မမြင်ခဲ့ဖူး။ မိန်းကလေးကတော့ ကြက်သေသေကာ သူ့အား ငေးကြည့်နေသည့် ဆာနင်၏အဖြစ်ကို သတိမထား နိုင်။ “လာပါ၊ မြန်မြန်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ” ဟူ၍သာ တွင်တွင်ခေါ်လျက်ရှိ၏။

မိန်းကလေး၏ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်လေသံ၊ မိန်းကလေး၏ ကြောက်လန့် တကြား ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာထား၊ မိန်းကလေး၏ တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသည့်

mgvce.com

လက်၊ မိန်းကလေး၏ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည့် ပါးပြင်၊ ဤအရာအားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလို သတိထားလိုက်မိသော ဆာနင်သည် နောက်ထပ် စဉ်းစားခြင်း၊ တုံ့ဆိုင်းခြင်းမဖြစ်တော့ဘဲ ပွင့်နေသည့် တံခါးပေါက်မှ အပြေးအလွှား ဝင်လိုက်သွားသည်။

ဆာနင်ရောက်သွားသော အခန်းထဲရှိ ခေတ်ဟောင်းပုံစံ မြင်းမွေးဆိုဖာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အသက် ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် လဲကျလျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာသည် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါက်နှင့် အတော်ကလေး ဆင်သည်။ ဆာနင်က မြင်မြင်ချင်းပင် မိန်းကလေး၏မောင် ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်၏။

ကောင်ကလေး၏မျက်နှာမှာ ဖယောင်းသားပမာ ဖြူဖွေးလျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးအစုံမှာ ပိတ်နေသည်။ မည်းနက်သော ဆံပင်များသည် ဖွာလန်ကျဲကာ မျက်ခုံးများအပေါ် အုပ်နေကြသည်။ မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့နေပြီး သွားများစေ့လျက် ရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းကာ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသဖြင့် ကြည့်ရ သည်မှာ အသက်မှ ရှုပါလေစဟု ထင်ရ၏။ လက်တစ်ဖက်သည် ကြမ်းပေါ် သို့ တွဲလောင်းကျကာ ကျန်တစ်ဖက်သည် သူ့ဦးခေါင်း၏ အပေါ်ဘက်တွင် ရောက်နေသည်။ ကိုယ်တွင်ဝတ်ထားသည့် ဂျက်ကက်အင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို တပ်ထားသည်။ တင်းကျပ်စွာ စည်းထားသော နက္ကတိုင်သည် သူ့လည်ပင်းအား ညှစ်ထားသလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

မိန်းကလေးကတော့ ဆာနင်အား ဆွဲကာ “လုပ်ပါဦး၊ သူသေတော့မယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ” ဟု အော်လျက်ရှိသည်။ “သူ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်မိနစ်လောက်က ကျွန်မနဲ့ စကားပြောနေတာ အကောင်းပဲ။ ရုတ်တရက် လဲကျသွားပြီး အခုလို မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားတာ၊ ကျွန်မတို့ သူ့ကို ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား။ လုပ်ပါဦး၊ မေကေလည်း အပြင်သွားနေတယ်။ ပန်တာလီယွန်၊ ပန်တာလီယွန်ရေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဆရာဝန်ခေါ်ကြပါဦး” အပူမီးတောက်ကာ ပျာယာခတ် လျက်ရှိသော မိန်းကလေးသည် အိတ်လိဘာသာဖြင့် “ရှင် ဆရာဝန်သွားမခေါ် ဘူးလား”ဟု အော်သည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တော့မသွားဘူး ဆီညော်ရိနာ*၊ လူစီကို လွှတ်လိုက်

* အိတ်လိဘာသာမဟုတ်ဘဲ အမည်ရှေ့မှ ထည့်၍ သုံးလေ့ရှိသော စကား။

mgvce.com

တယ်” တံခါးဝ၌ ရပ်နေသော ခပ်ပိန်ပိန်ပုပု အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က အသံ စာစာဖြင့် အဖြေပေးသည်။ အဖြေပေးပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြယ်သီးအနက် ရောင်များ တပ်ထားသည့် ဖရောကုတ်အင်္ကျီ ခရမ်းရောင်၊ ခူးဖုံး ဖျင်ကြမ်းဘောင်း ဘီနှင့် အပြာရောင် နှစ်ဖက်ခြေအိတ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုသည် ခြေခွင်တင်တင်ဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရှည်လျားသန်စွမ်းသော ဖြူမွဲမွဲ ဆံပင်များကြောင့် မျက်နှာကို ကောင်းစွာမမြင်ရ။ နောက်ဘက်နှင့် ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင်ကျနေသော ဆံပင်အခွေအလိပ်များ၊ ချွန်ထွက်နေသော နှာခေါင်းနှင့် အဝါရောင် မျက်လုံးအစုံတို့ကြောင့် အဘိုးအို၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် အမွေးအမှင် အလွန်ထူသော ကြက်တစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။

“ကျုပ်က မပြေးနိုင်ဘူး ဆီညော်ရိနာ၊ လူစိကတော့ ဆရာဝန်ဆီကို မြန် မြန်ရောက်သွားမှာပါ” ဟု အဘိုးအိုက အိတ်လိဘာသာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ် ရေယူလာတယ်”

အဘိုးအို၏ လက်တစ်ဖက်သည် လည်ပင်းရှည်ရှည် ရေတစ်ပုလင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ရောက်မလာခင် အင်မလီ သေသွားမှာ။ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ” ဟု မိန်းကလေးက ရေရွတ်သည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆာနှင့်ဘက် သို့ ဆန့်တန်းပြီး “ကူညီပါဦးရှင်၊ သူ့ကို ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား” ဟု ပြောသည်။

“လေဖြတ်တာနဲ့တူတယ်၊ သွေးစုပ်ထုတ်မှဖြစ်မှာပဲ” ဟု မိန်းကလေးက ပန်တာလီယွန်ဟု အခေါ်ခံရသူ အဘိုးအိုက ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

ဆာနှင့်သည် ဆေးဝါးကုသမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အတွေ့အကြုံဗဟုသုတ နည်းနည်းကလေးမှ ရှိသူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူ့သေချာပေါက် နားလည်ထားသည့်အချက်တစ်ချက်ကတော့ ရှိ၏။ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် သူငယ်လေးများ လေဖြတ်ဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်ဖြစ်နိုင်ခဲ့သောကိစ္စ။

“သူမေလဲသွားတာဖြစ်မယ်။ လေဖြတ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု ဆာနှင့် က ပန်တာလီယွန်အား လှမ်းပြောသည်။

“ဝက်မှင်ဘီးရှိသလား”

အဘိုးအိုက အံ့ဩနေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ “ဘာ”

“ဝက်မှင်ဘီး...ဝက်မှင်ဘီး” ဆာနှင့်က ပထမတွင် ဂျာမန်ဘာသာဖြင့်

ကပ်ပြောသည်။ “ဝက်မှင်ဘီးပြောတာဗျ” ဟု ထပ်ပြောကာ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို လက်နှင့် ဖြီးပြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အဘိုးအိုသည် ဆာနင်ပြောသည့် စကားကို နားလည်သွားသည်။

“ဘီး...အား၊ ဘယ်မရှိဘဲနေမလဲ၊ ရှိတာပေါ့”

“မြန်မြန်သွားပြီးယူခဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့အင်္ကျီတွေချွတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တိုက်ပေးရမယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ခေါင်းကို ရေလောင်းရင် ပိုကောင်းမလားလို့”

“မဖြစ်ဘူး၊ ပြီးမှလောင်းမယ်၊ ဘီးသာသွားယူ၊ မြန်မြန်သွား”

ပန်တာလီယွန်သည် လက်ထဲမှ ရေပုလင်းကို ကြမ်းပေါ်ချကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ နောက် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ခေါင်းဖြီးသော ဝက်မှင်ဘီး တစ်ချောင်းနှင့် အဝတ်ဖြီးသော ဝက်မှင်ဘီးတစ်ချောင်းကို ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့နောက်မှ အမွေးဖွားဖွားနှင့် ခွေးကလေးတစ်ကောင် ပြေးလိုက်လာသည်။ ခွေးငယ်သည် အမြီးတနှုတ်နှုတ်လုပ်ကာ အဘိုးအိုအား ကြည့်သည်။ မိန်းကလေးနှင့် ဆာနင်ကိုပင် မော့ကြည့်သည်။ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေပျာယာခတ်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေကြတာလဲဟု သိလိုဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

ဆာနင်သည် လဲကျနေသော လူငယ်၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီကော်လာကြယ်သီးကိုပါ ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ၏ အင်္ကျီလက်မောင်းများကို ပင့်တင်ပြီး ဝက်မှင်ဘီးတစ်ချောင်းဖြင့် သူငယ်၏ ရင်ဘတ်နှင့် လက်မောင်းများကို တအားကုန် ပွတ်တိုက်ပေးသည်။ ပန်တာလီယွန်ကလည်း သူ့အတုကို ယူကာ ဆံပင်ဖြီးသော ဝက်မှင်ဘီးဖြင့် သူငယ်၏ ခြေထောက်များကို ပွတ်တိုက်ပေးသည်။ မိန်းကလေးကတော့ ဆိုဖာဘေးတွင် ခူးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ကာ သူ့မောင်၏ မျက်နှာကို မျက်တောင်ပင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေသည်။

ဝက်မှင်ဘီးတစ်ချောင်းဖြင့် အလုပ်များနေသည့်ကြားမှ ဆာနင်သည် မိန်းကလေးအား ဘေးတိုက်လှမ်းကြည့်မိသည်။

ဘုရား...ဘုရား အတော့်ကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။

*

[၃]

မိန်းကလေး၏ နှာခေါင်းသည် ရှည်သော်လည်း နှာတံစင်းစင်းနှင့် အလွန်လှပသော နှာခေါင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းသည် ထူသယောင်ယောင်ရှိ၏။ အသားအရေမှာ ညက်ညောချောမွေ့သည်။ အရောင်အဆင်းကျတော့ ဆင်စွယ်ရောင်၊ သို့မဟုတ် ပယင်းရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ရမည်ဟုထင်သည်။

အရောင်တလက်လက်ထွက်ကာ လှိုင်းထနေသော ဆံပင်များသည် 'ပလာဇိုပစ်တီပြတိုက်' တွင်းရှိ အယ်လိုရိတ်ပန်းချီကားထဲမှ 'ဂျူးဒပ်သ်' ၏ ဆံပင်များနှင့် တထေရာတည်း။ အထူးသဖြင့် သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ပြာလဲ့လဲ့မျက်ရစ်များ၏ပတ်လည်တွင် အနက်ရောင် အနားသတ်ထားသည့်နယ် ရှိသည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထူးထူးခြားခြားလှပသည့် မျက်လုံးများ ဖြစ်ပါ၏။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းထိခိုက်ခြင်းတို့ကြောင့် အရောင်မှေးမှိန်နေသည့် ကြားမှပင် မျက်လုံးများ၏ ဝင်းလဲ့တောက်ပမှုသည် ပြတ်သားစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

ဆာနင်၏ အတွေးများသည် မကြာသေးခင်ကမှ သူ ခွဲခွာလာခဲ့ရသော နိုင်ငံဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သို့တစေလည်း အခု သူတွေ့နေရသည့်အလှနှင့် ယှဉ်နိုင်မည့်အလှမျိုးကို အိတ်လိနိုင်ငံမှာပင် မမြင်ခဲ့ရ။ မိန်းကလေးခမျာ

အသက်ကိုပင် မှန်မှန်မရှုနိုင်၊ တစ်ချိတစ်ချိတွင် ရပ်ရပ်သွားသည်။ သူ့မောင်၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အသက်ရှုမှားနေသည့်နှယ်ရှိသည်။

ဝက်မှင်ဘီးဖြင့် သူငယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို မရပ်မနား ပွတ်တိုက်ပေးနေသော ဆာနင်၏ မျက်လုံးများသည် မိန်းကလေးအပေါ်၌သာမဟုတ်၊ ထူးဆန်းသော အသွင်အပြင်ရှိနေသည့် အဘိုးအိုအပေါ်၌ပါ ကျက်စားလျက်ရှိသည်။ ဤအဘိုးအို ပန်တာလီယွန်သည်လည်း သူ့စိတ်အာရုံကို များစွာဆွဲဆောင်လျက် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ အဘိုးအိုသည် ဝက်မှင်ဘီးဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက် ပွတ်တိုက်ပေးနေရသဖြင့် မောဟိုက်လျက်ရှိသည်။ ပါးစပ်မှ ငါဟောဟော တဟဲဟဲ မြည်လျက်ရှိသည်။ ဆံပင်များသည် ချွေးစေးများဖြင့် ကပ်ငြိး လုံးထွေးလျက်ရှိသည်။

“ဖိနပ်တွေကို ချွတ်ပေးလိုက်ရင်ကောင်းမယ်” ဟု ဆာနင်က ပြောလိုက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ခွေးငယ်သည် တွေ့နေမြင်နေကျမဟုတ်သော အရာများကို တွေ့မြင်နေရ၍ထင်၏။ တဂုတ်ဂုတ်ဟောင်လျက်ရှိသည်။

အဘိုးအိုက ခွေးငယ်အား လှမ်း၍ ဟန်သည်။

“တာတက်လီယာ၊ ဟဲ့အကောင် တာတက်လီယာ”

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာထားသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့မျက်ခုံးများသည် မြင့်တက်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်လာ၏။ ကြည်လင်ရွှင်လန်းသော အရိပ်အငွေ့များသည် သူ့မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။

ဆာနင်က သူငယ်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ သူငယ်၏ ပါးနှစ်ဖက်သည် အသွေးအရောင် ပြောင်းလာသည်။ မျက်ခွံများ လှုပ်လာသည်။ နှာခေါင်းပေါက်များ လှုပ်လာသည်။ ကြိတ်ထားသည့် သွားများကြားမှ လေသံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်း သက်ပြင်းချသံ ကြားရသည်။

“အင်မီလီယို” ဟု မိန်းကလေးက ခေါ်သည်။

“အင်မီလီယို”

မျက်လုံးနက်နက်များသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာသည်။ ကြည့်ပုံ ရှုပ်သည် ငေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်ဆဲ။ ထိုငေးကြောင်ကြောင်အကြည့်တွင် လျော့ရဲရဲ အပြုံးရိပ် ဝင်လာသည်။ ထိုလျော့ရဲရဲအပြုံးရိပ်သည် သူ၏ ဖြူရော်ရော်နှုတ်ခမ်းများဆီသို့ ကူးသွားသည်။ ထို့နောက် သူ၏ တွဲလောင်းကျနေသော လက်ကို

မြောက်ကာ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် တင်သည်။

“အင်မိလီယို” ဟု မိန်းကလေးက ထပ်ခေါ်ပြီး ထရပ်သည်။ သူ့မျက်နှာ ထားသည် ငိုချလိုက်တော့မလိုလို၊ ရယ်လိုက်တော့မလိုလိုနှင့် မြင်သူ ဆုံးဖြတ်ရ ခက်သည့် အနေအထားတွင် ရှိသည်။

“အင်မိလီယို ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

တံခါးအပြင်မှ မေးသံကြားရသည်။ အသားမည်းမည်း ဆံပင်ငွေ့ရောင်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည် သွက် လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်မှ အသက် ခပ်ကြီးကြီး ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်နှင့် သူ့နောက်မှ အိမ်စေမတစ်ဦး။

မိန်းကလေးက သူ့ဆီ ပြေးသွားသည်။

“သူမသေဘူး မေမေ၊ အသက်ရှင်တယ်” ဟု အော်ကာ အမျိုးသမီးကြီးအား သိမ်းဖက်ထားသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟယ်” ဟု အမျိုးသမီးကြီးက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ် မေးပြန်သည်။

“မေမေ အိမ်ပြန်လာတော့ ဒေါက်တာနဲ့ လူစီကို တွေ့လို့”

မိန်းကလေးက အဖြစ်အပျက်ကို သူ့အမေအား ပြောပြနေသည်။ ဆရာ ဝန်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း သတိပြန်ဝင်လာနေသော လူနာဆီသို့ ချဉ်းကပ်သည်။ လူနာသည် အခုတော့လည်း တစ်ချိန်လုံး ပြုံး၍သာနေသည်။ သူ့ကြောင့် ထိတ် လန့်တကြား ဖြစ်ခဲ့ရသည်များအတွက် ရှက်စိတ်ဝင်နေပုံလည်းရ၏။

“မင်းတို့က သူ့ကို ဝက်မှင်ဘီးနဲ့ တိုက်ပေးကြတယ်ပေါ့” ဟု ဆရာဝန်က ဆာနှင့်နှင့် ပန်တာလီယွန်တို့အား လှမ်းပြောသည်။

“မင်းတို့လုပ်တာ မမှားပါဘူး၊ တော်တော်ကောင်းတဲ့စိတ်ကူးတစ်ခုပဲ။ ကဲ...ဘာဆေးထပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်”

ဆရာဝန်က လူနာအား သွေးစမ်းသည်။

“အင်း...မင်းလျှာပြစမ်း”

အမျိုးသမီးကြီးသည် သောကမကင်းသေးသည့် မျက်နှာဖြင့် သူငယ်အား ငုံ့ကြည့်သည်။ သူငယ်ကတော့ သူ့အမေအား ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ ရှက်စိတ် ကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် နီရဲလျက်ရှိ၏။

သူ့ရှိနေခြင်းသည် အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဖြစ်နေလေမလား။ ဤအတွေး

ဝင်လာသဖြင့် ဆာနင်သည် ဆိုင်ခန်းဘက်သို့ ပြန်သွားသည်။ တံခါးကိုဖွင့်ရန် လက်ကိုင်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် မိန်းကလေးသည် သူ့ထံသို့ အပြေး အလွှား ရောက်လာပြီး တားသည်။

“ရှင် သွားတော့မလို့လား” ဟု မိန်းကလေးက ဆာနင်၏မျက်နှာကို အား နာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍ ပြောသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို အခုလောလောဆယ်တော့ တားမထားချင်ပါဘူး။ ဒါပေ မဲ့ ညနေခင်းကျရင် တစ်ခေါက်ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ ကတိတော့ ပေးပါရှင်။ ကျွန်မ တို့ ရှင်ကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင်သာမရှိရင် ကျွန်မမောင်လေး သေချင်သေသွားမှာ။ ကျွန်မတို့ ရှင်ကို ကျေးဇူးပြုပါရစေ။ မေမေကိုယ်တိုင် ကလည်း ဆန္ဒရှိနေပါတယ်။ ရှင်ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်မတို့ကို ပြော ပါဦး။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး...”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဒီည ဘာလင်မြို့ကို ခရီးဆက်ရမှာ” ဟု ဆာနင်က ပြန် ပြောသည်။

“ရှင်မှာ အချိန်တွေအများကြီးရမှာပါ” မိန်းကလေးက ဇွတ်ပြောသည်။

“ဒီကိုပြန်လာပြီး ချောကလက်ရည် တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ပါဦး။ ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်နာရီလောက်တော့ စကားစမြည်ပြောဖို့ အချိန်ပေးပါဦး။ ကတိပေးမယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ကတိတော့ ပေးခဲ့ပါရှင်။ ကျွန်မ မောင်လေးဆီ သွားကြည့်ရဦးမယ်။ ကဲပါလေ ရှင်လာမယ် မဟုတ်လား”

ဆာနင်အဖို့ ပြောစရာစကား ဘာများ ရှိပါတော့သနည်း။

“အင်းပါလေ ကိုယ်လာခဲ့ပါ့မယ်” ဟု ဆာနင်က အဖြေပေးသည်။

ချစ်စရာသတ္တဝါမလေးသည် ဆာနင်၏လက်ကို တစ်ချက်မျှ ဆွဲညှစ်ပြီး နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကာ ပြန်ပြေးသည်။ နောက် တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဆာနင်သည် လမ်းမပေါ် ပြန်ရောက်လျက်ရှိလေသည်။

*

[၄]

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဆာနင်သည် မုန့်ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အားလုံးက သူ့အား ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ဦးသဖွယ် တရင်းတနှီး ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အင်မိလိယိုကတော့ စောစောက သူ့အနှိပ်ခဲရသည့် ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ ဆရာဝန်က သူ့အတွက် လိုအပ်သောဆေးများ ပေးသွားခဲ့ပြီးပြီ။ ‘စိတ်ထိခိုက်လှုပ်ရှားစေမည့်အရာများ မလုပ်မိအောင် သတိကြီးစွာထားရမည်’ ဟူသော ညွှန်ကြားချက်ကိုလည်း ပေးသွားခဲ့ပြီးပြီ။ လူနာတွင် နှလုံးရောဂါ တစ်မျိုးမျိုးကို ဖြစ်ပွားစေနိုင်သည့် အာရုံကြောဆိုင်ရာဝေဒနာမျိုး စွဲကပ်နေသည် ဟုလည်း အသိပေးသွားခဲ့ပြီးပြီ။

အမှန်တော့ အင်မိလိယိုသည် ယခင်ကလည်း မကြာခဏတက်ကာသတိ လစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်လောက် ပြင်းထန်ခြင်းမရှိ။ အခု တစ်ကြိမ်လို အချိန်ကြာကြာ သတိမေ့မျောနေခြင်းလည်း မဖြစ်ဖူးခဲ့။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဆရာဝန်ကတော့ လူနာသည် ဘေးအန္တယ်ကင်းသွားပြီဟု အခိုင်အမာ ပြောသွားခဲ့သည်။

နေကောင်းစ အင်မိလိယိုသည် ခပ်ပွပွအကျိရှည်ကြီး ဝတ်ထားသည်။ သူ့အမေက သူ့လည်ပင်းတွင် သိုးမွေးလည်စည်းပဝါ အပြာတစ်ထည် ပတ်ပေး

ထားသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်
သည်လည်း သူ့ပုံစံအတိုင်းပင် မြူးကြွလျက်ရှိ၏။

ဆိုဖာဆားတွင် စားပွဲဝိုင်းကြီးတစ်ခုရှိ၍ ထိုစားပွဲပေါ်တွင် သန့်ရှင်းစွာစားပွဲ
ခင်းတစ်ထည် ခင်းထားသည်။ ထိုစားပွဲခင်းထက်တွင် တရုတ်နိုင်ငံလုပ် ကြွ
ကော်ဖီအိုးတစ်လုံး၊ အသင့်ထည့်ထားပြီးဖြစ်သော ချောကလက်ပန်းကန်လုံးများ၊
ရေပုလင်းများ၊ ဘီစကွတ်မုန့်များနှင့် အခြားမုန့်မျိုးစုံအပြင် အလှတင်ထားသည့်
ပန်းအိုးများ။ ပြီးတော့ ရှေးဟောင်းဖယောင်းတိုင်စင် နှစ်စင်ပေါ်၌ တင်၍ ထွန်း
ထားသည့် ပျားဖယောင်းတိုင် ခြောက်တိုင်။

ဆိုဖာ၏ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ ခပ်မြင့်မြင့် လက်တင်ကုလားထိုင်တစ်လုံး
ချထားသည်။ ဆာနင်အား ထိုကုလားထိုင်တွင် နေရာပေးသည်။ ထိုနေ့ နေ့ခင်း
က ဆာနင်တွေ့ခဲ့ရသော မုန့်ဆိုင်မှ လူအားလုံးလိုလိုပင် အခန်းထဲ၌ ရှိနေကြသည်။
ထိုအထဲတွင် ခွေးကလေး တာတက်လီယာနှင့် ကြောင်တစ်ကောင်ပင် ပါနေ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

အားလုံးသည် ရွှင်လန်းမြူးထူးနေကြဟန်ရှိသည်။ ခွေးငယ်သည်ပင်လျှင်
ရွှင်မြူးနေဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းတစ်ရှုံ့ရှုံ့လုပ်လျက်ရှိသည်။ အခန်းထဲတွင် မလှုပ်
မရှားဖြစ်နေသည့် သက်ရှိသတ္တဝါဆို၍ သူ့သဘာဝအတိုင်း မျက်လုံးများကို
မှိတ်ချည်တစ်ခါ ဖွင့်ချည်တစ်လှည့် လုပ်နေသော ကြောင်သာလျှင် ရှိသည်။

ဆာနင်အား အိမ်ရှင်များက သူ့ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာသလဲ၊ နာမည်
ဘယ်လိုခေါ်သလဲ စသည်များကို ပြောခိုင်းကြသည်။ ဆာနင်က သူ ရှားလူမျိုး
တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးများက အသံထွက်
အောင်ပင် တအံ့တဩရေရွတ်ကြသည်။ သူက ရှားလိုရော ဂျာမန်လိုပါ
စကားပြောလိုက်သည့်အခါ ပို၍အံ့ဩကြသည်။ သူ ဂျာမန်စကားပြောပုံသည်
အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကျွမ်းကျင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ အကယ်၍
သူက ပြင်သစ်လို ပြောချင်ပါသည်ဟုဆိုလျှင်လည်း ပြောနိုင်ပါသည်ဟု အိမ်ရှင်
များက အသိပေးသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ပြင်သစ်ဘာသာစကားကို နားလည်
ကြရုံမျှမက သွက်သွက်လက်လက် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လည်း ပြောနိုင်ကြပါ
သည်ဟု ဆိုသည်။ ဆာနင်ကလည်း အိမ်ရှင်တို့၏ အဆိုပြုချက်ကို လက်ခံ
သည်။

“ဆာနင်...ဆာနင်”

အမျိုးသမီးများက သူ့နာမည်ကို ခေါ်ကြည့်ကြသည်။ ရုရှားနာမည်တစ်ခုကို ဤမျှလောက် လွယ်လွယ်ကူကူ အသံထွက်၍ ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူတို့မထင်ခဲ့။ ဆာနင်က သူ၏ ခရစ်ယာန်နာမည်ကို 'ဒီမီထရီ'ဟုခေါ်ကြောင်း ပြောပြသည့် အခါ ထိုနာမည်မှာလည်း ခေါ်လိုကောင်းသည်ဟု သူတို့က ဆိုကြသည်။

အသက်အကြီးဆုံး အမျိုးသမီးကမူ 'ဒင်မီထရီယိုအိး ပိုလီဘီယို'ဟုခေါ်သော အော်ပရာဇာတ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သူငယ်စဉ်က ကြားခဲ့ဖူးကြောင်း၊ 'ဒင်မီထရီယို'ဟူသောအမည်ထက် 'ဒီမီထရီ'ဟူသောနာမည်ကို သူပို၍သဘောကျကြောင်း ပြောသည်။ အမျိုးသမီးများကလည်း သူတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဘဝဖြစ်စဉ်များကို တရင်းတနှီး ဖွင့်ဟပြောဆိုကြသည်။

ဤဝိုင်းတွင် စကားအများဆုံးပြောနေသူမှာ မိန်းကလေး၏မိခင် ငွေရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်၏။ သူ့နာမည်မှာ 'လီအိုနိုရာရီဆယ်လီ'။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အစိတ်လောက်က ဖရန့်ဖို့တ်မြို့၌ မုန့်သည်အလုပ်ဖြင့် အခြေချခဲ့သော သူ့ယောက်ျား 'ဂျီယိုဗန်နီဘက်တစ္စတာ' ကွယ်လွန်သွားသည့် အချိန်မှစ၍ မုဆိုးမဘဝဖြင့် နေလာခဲ့သူ။ သူ့ယောက်ျား ဂျီယိုဗန်နီဘက်တစ္စတာသည် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဒေါသကြီးသည်၊ ရန်လိုသည်၊ ပြည်သူ့သမ္မတ စနစ်ကို လိုလားသော နိုင်ငံရေးခံယူချက် ရှိသည်။ အတွေးအခေါ်လွတ်လပ်ရဲရင့်သည် စသည်ဖြင့် ပြောပြသည်။ ဤစကားများကို ပြောပြနေသော မဒမ် ရီဆယ်လီက ဆိုဖာ၏အပေါ်ဘက်၌ ချိတ်ထားသည့် ဆီဆေး ပုံတူပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုပန်းချီကားသည် သူ့ယောက်ျား၏ ပုံတူ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီရေးဆွဲသူမှာ သူ့ယောက်ျားနှင့် နိုင်ငံရေးခံယူချက် တူသူပင် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပန်းချီကားထဲမှ သူ့ယောက်ျားသည် သူ့ယောက်ျားနှင့်မတူ။ လူဆိုးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်ဟု ပြောသည်။

မဒမ်ရီဆယ်လီသည် လှပသော ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည့် ပါမာမြို့သူ ဖြစ်သည်။ ပါမာမြို့သည် ကော်ရက်ဂီယို၏ နံရံဆေးရေးပန်းချီများဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ရှေးဟောင်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းရှိရာ မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ သို့တစေလည်း သူသည် ဂျာမနီနိုင်ငံ၌ အနေကြာခဲ့သဖြင့် ဂျာမန်မတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

မဒမ်ရီဆယ်လီက စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့်အမှုအရာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာယမ်းသည်။ အခုဆိုလျှင် သူ့၌ သမီးတစ်ယောက်နှင့် သားတစ်

ယောက်သာလျှင် ရှိတော့ကြောင်း။ သမီး၏ နာမည်မှာ ‘ဂင်မာ’ဖြစ်၍ သား
 ၏ နာမည်မှာ ‘အင်မလီ’ဖြစ်ကြောင်း။ နှစ်ဦးစလုံး သဘောကောင်းကြပြီး ဆို
 ဆုံးမမှုကို နာခံတတ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ အထူးသဖြင့် သား အင်မလီမှာ
 ပို၍နာခံတတ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုအခါ သူ့သမီးက “သမီးကတော့ ဆုံးမ
 တာ မနာခံလို့လား” ဟု ကြားဖြတ်၍မေးသည်။ “အို...နင်က အဖေတူသမီးပဲ”
 ဟု အဘွားကြီးက ပြန်ဖြေသည်။ ထို့နောက် ဆာနင်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြော
 လက်စ စကားကို ဆက်ပြောသည်။ အခုကျတော့ သူ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ
 သူ့ယောက်ျားရှိတုန်းကလိုမကောင်း၊ သို့သော်လည်း သူ့အနေဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲ
 ခြင်းမဖြစ်။ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အရသာလျှင် ဖြစ်ပျက်နေခြင်းဖြစ်၍
 ဘုရားသခင်ကိုသာ ကျေးဇူးတင်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

*

[၅]

ဂင်မာသည် သူ့အမေပြောနေသမျှကို ပြုံးရယ်၍၊ သူ့လက်မောင်းများကို ပွတ်သပ်၍၊ သူ့အမေအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ကရော်ကရော်လုပ်၍ နားထောင်သည်။ ဆာနင်ဘက်ကိုလည်း မကြာမကြာလှမ်းကြည့်သည်။ နောက်တစ်ခဏအကြာတွင် သူသည် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခဲထလာပြီး သူ့အမေအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းဖက်ကာ မေးစေ့အောက်တည်တည့် လည်ပင်းကိုနမ်း၍ သူ့အမေအား ရယ်အောင်၊ ယားကျိကျိဖြစ်ကာ တအိးအိး တအားအားအော်လာအောင် လုပ်သည်။

ပန်တာလီယွန်ကိုလည်း ဆာနင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တစ်ချိန်က ပန်တာလီယွန်သည် အော်ပရာဇာတ် တစ်ဇာတ်တွင် အဆိုတော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း သူ ဇာတ်စင်ကို စွန့်ခွာလာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ဇာတ်စင်မှ ဆင်းလာပြီးကတည်းက ရိုဆယ်လီတို့ မိသားစုထံ ရောက်လာကာ အစေခံလည်းမက၊ မိတ်ဆွေလည်းမကျသောဘဝဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့သည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် အနေကြာခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း ဂျာမန်စကား ကောင်းစွာမပြောတတ်။ ထိုဘာသာစကားဖြင့် ကျိန်ဆဲတတ်ရုံမျှသာရှိသည်။ အိတလီနိုင်ငံ ဆီနီဂက်ဂလီယာနယ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် အိတလီစကားကျတော့ မွတ်နေအောင် ပြောတတ်သည်။

စိတ်ကူးချိုချို

အင်မိလိယိုကတော့ နေကောင်းပြီးစ လူမမာတစ်ယောက်အနေဖြင့် နှမ်းလျလျ အခြေအနေ၌ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဧည့်ခံပွဲကလေး၏ သာယာမှုတွင် အလိုက်သင့် ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ သူသည် မိသားစုတစ်ခုလုံး၏ အချစ်တော်ကလေး ဖြစ်သည်မှာ သိသာထင်ရှားသည်။ သူက ရှက်ရွံ့သော အမူအရာဖြင့် ဆာနင်အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသော်လည်း တစ်ချိန်လုံးလိုလို သူများပြောသမျှ နားထောင်ကာ ဖျော်ရည်နှင့် သကြားလုံးများကိုသာ စားသောက်လျက်ရှိ၏။

ဆာနင်သည် ချောကလက်ရည်ကို နှစ်ခွက်တိတိ သောက်လိုက်ရသည်။ ဘိစကွတ်မုန့်များကိုလည်း မနားတမ်း ဝါးမျိုနေရသည်။ သူ့အနေဖြင့် ချောကလက်ရည် တစ်ခွက်ကိုပင် ကုန်အောင်မသောက်နိုင်သဖြင့် မနည်းအားထုတ်၍ သောက်နေရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဂင်မာက နောက်တစ်ခွက် ယူလာပြန်သဖြင့် အငြင်းရခက်သွားသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဤအိမ်သည် သူ့အိမ်လိုဖြစ်သွားသည် သူ့စိတ်သည် အိမ်သားတစ်ယောက်သဖွယ် ခံစားရသည်။ အချိန်သည် မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မြန်ဆန်သည့်နှုန်းဖြင့် တရွေ့ရွေ့ကုန်ခန်းသွားလျက်ရှိ၏။

သူတို့က သီချင်စိတ် ပြင်းပြနေကြသဖြင့် သူသည် ရုရှားနိုင်ငံအကြောင်း အများကြီး ပြောပြရသည်။ ရုရှားနိုင်ငံ၏ ရာသီဥတု၊ ရုရှားတို့၏ လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ ရုရှားလယ်သမားများ၊ အထူးသဖြင့် ကော့ဆက်များအကြောင်း။

ထို့နောက် ၁၈၁၂ ခုနှစ် စစ်ပွဲ၊ မဟာပိတာဘုရင်၊ ကရင်မလင်နန်းတော်၊ ရုရှားတေးသီချင်းများ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်းလောင်းများ၊ စသည် စသည်ဖြင့် အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို ပြောပြရသည်။ မည်မျှပင်ပြောပြစေကာမူ အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ဦးကတော့ အတိုင်းအဆမသိနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းလှသော ဆာနင်၏ မွေးရပ်ဇာတိအကြောင်းကို မဆိုစလောက်သာ နားလည်သဘောပေါက်သည်။

မဒမ်ရိုဆယ်လီက လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်များအတွင်းက ပိတာဘတ်စ်မြို့၌ တည်ဆောက်ထားခဲ့သည့် ရေခဲဂေဟာကြီး အခုထက်ထိ ရှိသေးသလားဟု မေးလိုက်သည့်အခါ ဆာနင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ထိုဂေဟာနှင့်ပတ်သက်၍ ရေးသားထားသောဆောင်းပါးကို သူ့ယောက်ျား၏ စာအုပ်များထဲ၌ သူ ဖတ်ခဲ့ရဖူး၍ အခုလိုမေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟုလည်း ရိုဆယ်လီက ရှင်းပြသည်။

ဆာနင်က ပြန်လည်၍ ရှင်းလင်းပြောပြသည့်အခါ ရိုဆယ်လီက တအံ့တဩ ပြန်မေးသည်။

“မင်းတို့ ရုရှားနိုင်ငံမှာ နွေရာသီဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူးလားကွဲ့။”

ရိုဆယ်လီအဖို့တော့ ရုရှားနိုင်ငံသည် ထာဝရ ဆီးနှင်းပြင်ကြီးတည်ရာ အပြောကျယ်လှသော မြေပြင်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုမြေပြင်ကြီးပေါ်တွင် လူအများ သည် ရာသက်ပန် အနွေးထည်များဝတ်၍ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ ထိုမြေ ပေါ်ရှိ ယောက်ျားမှန်သမျှ စစ်သားတွေချည်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဤမြေပေါ် ရှိသူအားလုံး သဘောကောင်းကြသည်။ ဧည့်ဝတ်ကျေကြသည်။ လယ်သမားများ ကလည်း အလွန်နားအေးပါးအေးနေတတ်ကြသည်။ ဤသည်တို့ကား ရုရှားနိုင်ငံ နှင့်ပတ်သက်၍ ရိုဆယ်လီ၏ အတွေးနှင့်အမြင်များ ဖြစ်၏။ ဆာနင်ကလည်း သူ့ နိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်၍ မဒမ်ရိုဆယ်လီနှင့် သူ့သမီး ဂင်မာတို့ နားလည်သဘော ပေါက်အောင် အသေအချာရှင်းပြသည်။

ရုရှားတေးဂီတအကြောင်း ပြောပြသည့်အခါတွင် လူအားလုံးက သူ့အား ရုရှားသီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပြပါဟု တောင်းပန်ကြသည်။ သူ့အာရုံသည် အခန်းထဲရှိ စန္ဒရားလေးတစ်လုံးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့အား နောက်ထပ် ဇွတ်တိုက်တွန်းနေရသည့်အဖြစ်သို့ အရောက်မခံတော့ဘဲ ချက်ချင်းလိုက်လျော့ သည်။ ညာဘက်လက်မှ လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းနှင့် ဘယ်ဘက်လက်မှ လက် ချောင်း သုံးချောင်းကို အသုံးပြုကာ ရုရှားသီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုတီးပြသည်။ ထို့ နောက် ဒုတိယတစ်ပုဒ်။

အမျိုးသမီးများက သူ့အသံနှင့် စန္ဒရားလက်သံကို ချီးမွမ်းကြသည်။ အထူး သဖြင့် ရုရှားဘာသာစကား၏ နူးညံ့မှုနှင့် သုတိသာယာမှုများကို အံ့ဩနေ ကြသည်။ သီချင်းစာသားများကို ဘာသာပြန်ပြစမ်းပါဟု ခိုင်းကြပြန်၏။ ဆာနင်ကလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြလိုက်၊ ဘာသာပြန်ပြလိုက်၊ နောက်ဆုံးတွင် ရုရှားစာရေးဆရာကြီး ‘ပွတ်ရှကင်’၏ ‘မမေ့နိုင်သည့် တဒဂ် ချမ်းသာသုခ’ ကဗျာကို ရွတ်ပြသည်။ ဤကဗျာကို ဂလင်ခါက တေးဂီတသံစဉ် သွင်းပေး ထားသည့်အတိုင်း ဆိုပြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် အမျိုးသမီးများသည် စောစောကထက် ပို၍ စိတ်ဝင်စား လာကြသည်။ မဒမ်ရိုဆယ်လီက ရုရှားနှင့် အိတလီ ဘာသာစကားတို့၏ ထူးထူး ခြားခြား တူညီမှုများကို သူမြင်လာပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ဥပမာ...စောစောက ဆာနင်ပြောခဲ့သည့် နာမည်များ။ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။
'ပွတ်ရှကင်' (ရိုဆယ်လီက 'ပူစီကင်'ဟု အသံထွက်သည်) နှင့် 'ဂလင်ခါ'ဟူသော
နာမည်များ။ ထိုနာမည်များသည် သူ့နားတွင် ကြားဖူးနေကျ နာမည်များကဲ့သို့
ဖြစ်နေပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့နောက်တော့ ဆာနင်က တစ်လှည့်ပြန်ခိုင်းသည့်အလှည့်သို့ ရောက်လာ
သည်။ ဆာနင်က အမျိုးသမီးများအား သီချင်းဆိုပြပါဟု ခိုင်းသည်။ သူတို့က
လည်း ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ ဆိုပြကြသည်။ မဒမ်ရိုဆယ်လီက စန္ဒရားခုံတွင်
ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူနှင့် သူ့သမီး ဂင်မာတို့နှစ်ယောက် တွဲ၍ သီချင်း
ဆိုကြသည်။ မိခင်ဖြစ်သူသည် တစ်ချိန်က အသံကောင်းခဲ့ဟန်တူ၍ သမီးအသံ
ကတော့ သိပ်အကောင်းကြီး မဟုတ်သော်လည်း သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိသည်ဟု
ဆာနင် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချသည်။

*

[၆]

အမှန်တော့ ဆာနှင့် တအံ့တဩဖြစ်နေသည်မှာ ဂင်မာ၏ အသံမဟုတ်။ ဂင်မာ၏ အလှ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂင်မာတို့ သားအမိနှစ်ယောက်၏ နောက်ဘက် ဘေးနား ခပ်ကျကျနေရာ၌ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်ရာ ဂင်မာအား ကောင်းစွာမြင်နေရ၏။

သူ့ရှေ့၌ရပ်နေသော ဂင်မာ၏ သွယ်လျလျခန္ဓာကိုယ်သည် မည်သည့် အရာနှင့်မျှ နှိုင်းယှဉ်၍မရနိုင်လောက်အောင် တင့်တယ်ခန့်ညားလှ၏။ ကျက်သရေ ရှိလှ၏။ ရုရှား ခေတ်သစ် ကဗျာစာဆို ဘင်နီဒစ်တော့စ်၏ ကဗျာများထဲမှ အုန်းပင်များ၏ အလှနှင့်ပင် နှိုင်းယှဉ်တင်စား၍မရနိုင်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ပြောမိသည်။ စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားနေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို ပင့်၍ မျက်နှာကြက်ဆီသို့ မော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဂင်မာ၏ အကြည့်သည် ကောင်းကင်ဘုံမှပင် မတုံ့ပြန်ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် ထူးခြားခြား လှပသည့် အကြည့်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ တွေးသည်။

တံခါးတိုင်ကိုမှီ၍ရပ်ကာ သီချင်းသံကို နားထောင်လျက်ရှိသူမှာ အဘိုးအို ပန်တာလီယွန် ဖြစ်၏။ သူ့လည်စည်းသည် သူ့မေးစေ့နှင့် ပါးစပ်ကို ဖုံးလှန်းနိုးနိုး။ တကယ်တော့ အဘိုးအိုသည် ဤမြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်နေကျ တွေ့နေကျဖြစ်သည်

စိတ်ကူးချိုချို

မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိ။ သို့တစေလည်း သူသည်ပင်လျှင် ဂင်မာ၏ ချစ်စရာ ကောင်းသည့် မျက်နှာကိုကြည့်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားသည့် လက္ခဏာရှိ၏။

သီချင်းဆုံးသွားသည့်အခါ ဖရော်လီနော်ရီက အင်မလီ၏ အသံမှာလည်း အလွန်ကောင်းကြောင်းဆိုသော်လည်း အခုလောလောဆယ် အသံပြောင်းသည့် အသက်အရွယ်သို့ ရောက်နေရသဖြင့် သီချင်းဆို၍မဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဧည့်သည်အား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် အဘိုးဒို ပန်တာလီယွန်က သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်ဆိုပြလျှင် မကောင်းပေဘူးလားဟု အကြံပြုသည်။

ပန်တာလီယွန်က မျက်နှာကိုရှုံ့၊ ခေါင်းကိုကုတ်၍ မနှစ်သက်သည့် အရိပ် လက္ခဏာပြသည်။ ငှါအလုပ်တွေကို သူ့စွန့်ပစ်ထားသည်မှာ ကြာပြီ။ ငယ်ရွယ် နုပျိုစဉ်တုန်းကတော့ သူ့အစွမ်းကိုပြခဲ့သည်။ သူ့အနေဖြင့် တကယ့်သီချင်းကောင်း သီချင်းခန့်ကြီးတွေ ထွန်းကားခဲ့သည့် ခေတ်ကောင်းကို မိခဲ့သည်။ သူ့ခေတ်က ပေါ်ခဲ့သည့် သီချင်းများနှင့် တေးဂီတများသည် ယနေ့ခေတ်ပေါ် တေးသီချင်းများ၊ တေးဂီတများနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍မရ။

သူဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ခေတ်သည် တကယ့်ခေတ်ကောင်း ဖြစ်သည်။ အဆို သင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း တည်ရှိနေသော ခေတ်မျိုး ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်သော အခါက သူသည် အော်ပရာပြဇာတ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ နာမည်ကြီး အဆိုတော်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထူးချွန်သော သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးအဖြစ်လည်း ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ သည်။ မိုဒီးနားမြို့၌ ကပြစဉ်ကဆိုလျှင် သူ့ခေါင်း၌ ပန်းခွေ စွပ်ခံခဲ့ရရုံမျှမက ဇာတ်ရုံထဲ၌ ချိုးငှက်များလွှတ်၍ ဂုဏ်ပြုသည်အထိ အရေးတယူပြုခြင်း ခံခဲ့ရ သည်။

သူ အခုအချိန်ထိ မမေ့သေး။ ရုရှားမင်းသားတစ်ပါး။ နာမည်က 'မင်း သား တာဘတ်စကီး'။ သူ့အနုပညာကိုနှစ်သက်၍ လူချင်းခင်မင်ရင်းနှီးလာသည်။ တစ်ည ညစာစားရင်း မင်းသားက သူ့အား ရုရှားနိုင်ငံသို့လိုက်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဟိုရောက်လျှင် ရွှေပုံငွေပုံပေါ် စံစေရမည်ဟုပင် ကတိပေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ ရုရှားနိုင်ငံသို့လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပင်မထည့်။ ဘာကြောင့်နည်း။ အိတလီ ကဗျာစာဆိုကြီး ဒန်တီ၏ မြေဖြစ်သော အဘအိတလီနိုင်ငံမှ မခွာနိုင်၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ နောက်တော့ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသည့် ဖြစ်ရပ်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အမှန်တော့ သူ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့၍ ကြိုလာရသည့် ဖြစ်ရပ်များပေတည်း။

ဤနေရာအရောက်တွင် အဘိုးအိုသည် စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်လွှာများကိုချကာ သက်ပြင်း တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှချ၍ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် စံထားလောက်သည့် အဆိုခေတ်နှင့် သူကြည်ညိုလေးစားခဲ့သော အဆိုတော် ဂရေစီယာအကြောင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဂရေစီယာကိုမိတဲ့လူဟာ လုံးဝမရှိသလောက်ဘဲ” ဟု အဘိုးအိုက ရေရွတ်သည်။ “သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ကျတော့လည်း တကယ့်ကိုတော်တဲ့လူ၊ ကျုပ်ကတော့ အော်သဲလိုးပြဇာတ်မှာ သူ့နဲ့အတူ သီချင်းတွဲဆိုရတာ ပျော်လည်းပျော်တယ်။ ဂုဏ်လည်းယူတယ်”

ဤနေရာအရောက်တွင် ပန်တာလီယွန်က ဂရေစီယာ သီချင်း ဘယ်လိုဆိုသည်ကို သံနေသံထားဖြင့် သီချင်းတစ်ပိုဒ်ဆိုပြသည်။ ဂရေစီယာ သီချင်းတစ်ပိုဒ် အဆုံးသတ်လိုက်သည့်အခါတိုင်း သူက ဘယ်လိုဝင်၍ ဆိုသည်ကို ဟန်အမူအရာ အပြည့်ဖြင့် ပြသည်။ အဘိုးအိုသည် သူ့ကိုယ်သူ ဇာတ်စင်ပေါ် ရောက်နေသည်ဟု ထင်နေဟန်တူသည်။ အဆိုနှင့်အပြောကို တကယ့်ဟန်အမူအရာအပြည့်ဖြင့် လုပ်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ အဆိုနှင့်အပြော ကိုးပိုဒ် ဆယ်ပိုဒ်ခန့် ပြီးမှပင် ရပ်သည်။ ချောင်းတစ်ချက်မျှ ဟန်လိုက်ပြီး ဘေးမှ ပရိသတ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ “ခင်ဗျားတို့ ဘာပြုလို့ ကျုပ်ကို နှိပ်စက်ကြတာလဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။

ဂင်မာက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ သူ့ကုလားထိုင်မှ ခုန်၍ထသည်။ “တော်တယ်ဟေ့ သိပ်ကိုတော်တာပဲ” အော်ဟစ်ကာ အဘိုးအို ပန်တာလီယွန်ထံ ပြေးသွားသည်။ အဘိုးအို၏ ပခုံးကို လက်နှင့်ပုတ်၍ ချီးကျူးသမှုပြုသည်။ အင်မလီကတော့ အညှာအတာကင်းမဲ့စွာဖြင့် အော်၍ရယ်သည်။ ဤအပြုအမူအတွက် အံ့ဩစရာတော့မရှိ။ ပြင်သစ်ကဗျာဆရာကြီး လာမ္ဗန်တိန်က “ဤခေတ်သည် သနားကရုဏာကိုမသိသောခေတ်” ဟု ရေးထားခဲ့သည်။ မဟုတ်ပါလော။

ဆာနင်က သက်ကြီးရွယ်အို အဆိုတော်ကြီးအား နှစ်သိမ့်ရန် ကြိုးပမ်းသည်။ သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှ အိတ်လီကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲမှ စာတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ပြကာ ပြောပြောကြောင်း စကားပြောသည်။ သို့သော်လည်း ပန်တာလီယွန်သည် စိတ်ပြေပုံမပေါ်။ မျက်နှာကို အောက်ချကာ သုန်သုန်မှုန်မှုန်လုပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် စိတ်ဆိုးနေသော တောကျီးကန်းကြီးတစ်ကောင် သို့မဟုတ် စွန်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူသလိုလိုရှိသည်။

ထို့နောက် အင်မလီက သူ့အစ်မဘက်လှည့်၍ ဧည့်သည်အပျင်းပြေအောင်

မောင့်၏ ဟာသပြဇာတ်များ ဖတ်ပြပါလားဟု လှမ်းပြောသည်။ ဂင်မာက ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်ကာ သူ့မောင်၏လက်ကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်သည်။ “နင် ဟာ လူပြောင်လူနောက်ကလေးပဲ” ဟုလည်း ရေရွတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ချက်ချင်းပင် သူ့အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။ မှန်အိမ်အနီးရှိ စားပွဲ၌ထိုင်ကာ လက်ညှိုးကိုထောင်ပြသည်။ “ကျေးဇူးပြု၍ စကားမပြောကြပါနဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည့်ဟန် ဖြစ်သည်။ အိတ်လီ မကလေးများ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသော အပြုအမူတစ်ရပ် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် စာအုပ်ကို ဖတ်လေသည်။

[၇]

မော့ဇ်သည် ၁၈၃၀ ပြည့်နှစ်များအတွင်းက ဖရန်ဖို့တ်မြို့၌ နေသွားခဲ့သော စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် ဒေသန္တရဘာသာစကားကို အသုံးပြု၍ နယ်မြေအတွင်းမှ သူများအား ဇာတ်ကောင်များအဖြစ် အသက်သွင်းကာ ဟာသပြဇာတ်တိုကလေးများ ရေးခဲ့သည်။ သူ့ပြဇာတ်များတွင် လေးနက်သော အကြောင်းအရာများ မပါသော်လည်း ဖတ်လိုကောင်းသည်။ ရယ်လည်းရယ်ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူကြိုက်များသည်။

ဂင်မာသည် စာအုပ်ကိုဖတ်ရာ၌ အသက်ဝင်အောင် ဖတ်သည်။ တကယ့် ဇာတ်မင်းသမီးတစ်ယောက် ဟန်ပန်လေသံမျိုးဖြင့် ဖတ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူဖတ်ပြနေသည့် ပြဇာတ်မှ ဇာတ်ကောင်၏ အကျင့်စရိုက်ကိုလိုက်ကာ သံနေသံထားနှင့် ဟန်အမူအရာအပြည့်နှင့် ဖတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိတ်လီသွေးပါသူ ဖြစ်သဖြင့် ပြောင်ချော်ချော်နောက်တောက်တောက် အမူအရာများကို အံဝင်ခွင်ကျ သူ့နေရာနှင့်သူ အသုံးချသည်။ ခပ်ရူးရူး ခပ်ကြောင်ကြောင် ဇာတ်ကောင်များ စကားပြောခန်းနှင့် ကြိုကြိုက်သည့်အခါများတွင် သူသည် သူ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အသံနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော အပြုအမူများကို လုံးဝအသုံးမချတော့ဘဲ ပစ်ပယ်ထားလေ့ရှိ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် မျက်လုံးများကို ပြူးကြောင်

ကြောင်လုပ်၍ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ချည်ပွချည်လုပ်၍၊ အသံကို မပီကလာပီကလာ လုပ်၍၊ သံသေးသံကြောင်ဖြင့် အော်ဟစ်၍ သူ့မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ရယ် စရာကောင်းအောင် လုပ်ထားလေ့ရှိသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ စာဖတ်နေစဉ်အတွင်း လုံးဝ ပြုံးခြင်းရယ်ခြင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း စာနာနေသော ပရိသတ်က ရယ်ကြပြီဆိုလျှင်တော့ လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို သူ့ပေါင်ပေါ် လွှတ်ချလိုက်ကာ ဦးခေါင်းကို မော့၍ အားရပါးရ ရယ်လေ့ရှိသည်။ ဘေးမှလူများအဖို့ သူ့ရယ်သံလွှင့်လွှင့်ကို ကြားနေရသည်မှာ နားဝင်ချိုလှပါဘိခြင်း။ သူ့ဦးခေါင်းထက်ရှိ နက်မှောင်သော ဆံစ အခွေအလိပ် ကလေးများသည် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော်လည်း လည်ပင်းနှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ထိတွေ့လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏။ အခန်းထဲ၌ ရယ်သံတိတ်သွားသည့်အခါတွင်မူ သူသည် စာအုပ်ကို ပြန်ကောက်ကာ စောစောကလေးသံအတိုင်း ဆက်၍ဖတ် သည်။

ဆာနင်သည် ဂင်မာ၏ လှုပ်ရှားမှုများကိုကြည့်ကာ အံ့သြငေးမောလျက် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် စံပြုလောက်အောင် ထူးထူးခြားခြားလှပသည့် မျက်နှာ ပေါ်၌ ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေးနှင့် ကြောင်ငေးငေး အရိပ်လက္ခဏာများကို မြင်တွေ့နေရသည်မှာ အလွန်အံ့သြစရာကောင်းနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိန်းကလေးဇာတ်ကောင်များ နေရာကျတော့ သူသိပ်ပြီး ပီပြင်အောင်မလုပ်နိုင်။ အထူးသဖြင့် ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းများတွင် သူသည် အောင်မြင်အောင် သရုပ် ဆောင်၍မရ။ ထိုအားနည်းချက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သတိထားမိပုံပေါ်၏။ ယင်းအခန်းနှင့်ကြိုသည့်အခါများတွင် ဂင်မာသည် လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် စိတ်မဝင်စားသလိုလို ဟန်မျိုးဖြင့် ဖတ်သွားလေ့ရှိ၏။ ပြဇာတ်ထဲမှ ချစ်သူတို့ ပြောနေကြသည့် စကားများအပေါ်တွင် အလေးအနက် မပြုလေဟန်၊ မယုံကြည် လေဟန် မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ဖတ်သွားလေ့ရှိလေသည်။

ဆာနင်သည် အချိန်ကုန်၍ ကုန်သွားမှန်းမသိ။ ညဆယ်နာရီ ထိုးသံကြား ခါမှပင် သူခရီးဆက်ရဦးမည့်အဖြစ်ကို သတိရသည်။ သူသည် ပျားတုပ်ခံရ သည့် လူတစ်ယောက်သဖွယ် ကုလားထိုင်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်၍ထလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ဖရော်လီနော်ရီက မေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီည ဘာလင်ကို အရောက်သွားရမှာ။ မြင်းရထားလက်မှတ်တောင် ဝယ်ထားပြီးပြီ”

“မြင်းရထားက ဘယ်အချိန်ထွက်မှာလဲ”

“ဆယ်နာရီခွဲထွက်မှာ”

“ဟာ...ဒါဆိုရင် နောက်ကျနေပြီ”ဟု ဂင်မာက ဝင်ပြောသည်။

“ခုမှတော့ မထူးပါဘူး၊ နေလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မ စာအုပ်ဆက်ဖတ်ဦးမှာ”

“မြင်းရထားခက အပြေပေးထားတာလား၊ စရန်ပေးထားတာလား”ဟု ဖရော်လီနော်ရီက စုံစမ်းသည်။

“အကြေပေးထားတာ”ဟု ဆာနင်က စိတ်ရှုပ်သွားသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ဂင်မာက မျက်စိများကိုမှေး၍ ဆာနင်အားကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်သည်။

ထိုအခါ သူ့မိခင်က ဝင်ဟန့်သည်။

“ဟဲ့...ဘယ်လိုလဲ၊ ဟိုခမျာ အရည်မရ အဖတ်မရနဲ့ ငွေဆုံးရပြီ။ အဲဒါကို နင်က အားမနာပါးမနာ ရယ်ရသလားဟယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဂင်မာက ပြောသည်။

“ဒါလေးကြောင့်တော့ သူ ဘာမှ ဖြစ်မသွားပါဘူး။ သမီးတို့က သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ချောလိုက်ကြတာပေါ့။ ကဲပါ ရှောက်ဖျော်ရည် ထပ်သောက်”

ဆာနင်က ရှောက်ဖျော်ရည်တစ်ခွက် သောက်သည်။ ဂင်မာသည် မော့ဇ်၏ စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်သည်။ အားလုံး စောစောကလိုပင် ရယ်ကြမောကြနှင့် အရှိန်မပျက် ဆက်သွားသည်။

တိုင်ကပ်နာရီဆီမှ နာရီထိုးသံဆယ့်နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆာနင်က ပြန်ရန်ထသည်။

“အခုအတိုင်းဆိုရင် ရှင် ဖရန်ဖို့တ်မှာ နောက်ထပ် လေးငါးရက်လောက် တော့ နေရဦးမှာပဲ”လို့ ဂင်မာက လှမ်းပြောသည်။

“ရှင်အနေနဲ့ အခုမှတော့ အလျင်စလို လုပ်မနေပါနဲ့တော့။ တခြားမြို့တွေ မှာဆိုရင် ရှင် ဒီမြို့မှာနေရတာလောက် ပျော်စရာကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး သိလား”

ဂင်မာက စကားမဆက်သေးဘဲ တစ်ခဏမျှ ရပ်ထားသည်။ ထို့နောက်...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ တကယ်ပြောတာ”ဟု ပြုံး၍ ထပ်ပြောသည်။

ဆာနင်က တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ သူ့နေချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မနေချင်သည် ဖြစ်စေ၊ ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားပြီဖြစ်သော ပိုက်ဆံအိတ်ကြောင့် ဖရန်ဖို့တ်၌

ခဏတဖြုတ်နေရတော့မည်ဟု စိတ်ထဲကကျိတ်၍ သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိသည်။
ခဏတဖြုတ် ဆိုရာ၌လည်း မည်မျှကြာမည်ကို ခန့်မှန်း၍မရသေး။ ဘာလင်မြို့မှ
သူငယ်ချင်းထံ စာတစ်စောင်ရေး၍ ငွေချေးရဦးမည်။ ထိုသူငယ်ချင်းထံမှ ပြန်
စာ ရသည်အထိတော့ မနေချင်၍လည်း မရ။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ နေလိုက်ပါတော့” ဟု ဖရော်လီနော်ရီက ပြောသည်။

“တို့က မင်းကို ဂင်မာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ်ထားတဲ့ သတို့သားလောင်း
'ဟာကားလ်ကလူးဘား'နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးရမယ်။ သူက ဒီနေ့ ဆိုင်မှာအလုပ်
များနေလို့ မလာနိုင်တာ။ မင်း ဇီးလ်လမ်းထဲရောက်တုန်းက ဆိုင်ကို မြင်ချင်
မြင်ခုံမှာပါ။ မြို့ပေါ်မှာ အကြီးဆုံး အထည်ဆိုင်ကြီးပဲ။ သိုးထည်တွေလည်း
ရှောင်းတယ်။ သူက ဆိုင်ဦးစီးပဲ။ မင်းနဲ့ သိကျွမ်းရရင် သူကလည်း ဝမ်းသာ
မှာပါ”

ဤသတင်းသည် ဆာနင်၏စိတ်ကို ထိခိုက်စေခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်ဆို
သည်ကိုတော့ ဘုရားသခင်သာလျှင် သိပေလိမ့်မည်။

“စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ” ဟု ဆာနင် စိတ်ထဲက
ကျိတ်၍ တွေးသည်။ ဂင်မာအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဂင်မာ၏ မျက်လုံး
များသည် ပမာမခန့်သည့် အရိပ်အငွေ့များ ဖော်ပြနေသည်ဟု ထင်သည်။

သူသည် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“မနက်ဖြန်ကျရင် မင်း လာဦးမယ် မဟုတ်လား” ဟု ဖရော်လီနော်ရီက
မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာခဲ့ပါမယ်” ဟု ဆာနင်က ဖြေသည်။

အင်မလီ၊ ပန်တာလီယွန်နှင့် ခွေးငယ်ကလေး တာတက်လီယာတို့က
ဆာနင်အား လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ ပန်တာလီယွန်သည် ဂင်မာ
စာဖတ်သည့်ကိစ္စအပေါ် ကျေနပ်ခြင်းမရှိ။ သူ၏မကျေနပ်မှုကို မျိုသိပ်ထားနိုင်။

“ဒီကလေးမ ရှက်သင့်တယ်။ မျက်နှာတွေရှုံ့မဲ့ပြီး သံသေးသံကြောင်နဲ့
ပေါက်တတ်ကရဲတွေလုပ်ပြတာ ကောင်းသတဲ့လား။ တကယ်လို့ လုပ်ပြတယ်
ဆိုရင်လည်း ကောင်းတဲ့အမှုအရာတွေ လုပ်ပြရင် တော်သေးတယ်။ အခုတော့
အောက်တန်းစား ရှာမန်တွေလုပ်သလို လိုက်လုပ်တယ်” ဟု တတွတ်တွတ်မြည်
တွန်တောက်တီးခြင်း ပြုသည်။

တာတက်လီယာက ပန်တာလီယွန်အား မော့ကြည့်ပြီး အဆက်မပြတ်

ဟောင်သည်။ အင်မလီက ရုတ်တရက် အော်၍ရယ်သည်။ အဘိုးအိုသည် ရှေ့ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားသည်။

ဆာနင်သည် ‘ငွေငန်းဖြူဟိုတယ်’သို့ ပြန်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် နောက် ကျို ရှုပ်ထွေးသလို ခံစားနေရသည်။ သူ့နားများသည် စောစောက ကြားခဲ့ရသည့် ဂျာမန်၊ ပြင်သစ်၊ အိတလီ စကားသံများဖြင့် သောသေးညံ့လျက်ရှိ၏။

“လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ်ထားတဲ့လူဆိုပါလား”

ဈေးပေါပေါ ဟိုတယ်ခန်းထဲရှိ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေသော ဆာနင်သည် တီးတိုးရေရွတ်သည်။

“အတော့်ကိုလှတဲ့ကောင်မလေးပဲ။ ဘာပြုလို့ ငါက ဒီမှာဆက်နေရတာလဲ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆာနင်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် ဘာလင်မြို့ရှိ သူငယ် ချင်းထံသို့ စာတစ်စောင် ထည့်လိုက်လေသည်။

mgyc.com

mgyc.com

[၈]

စားပွဲထိုးက ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ရောက်နေသည်ဟု သူ့ထံ သတင်းလာပို့ချိန်တွင် ဆာနင်သည် အဝတ်အစားပင် မလဲသေးပေ။ ဧည့်သည်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ အင်မလိဖြစ်၍ နောက်တစ်ဦးမှာ ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်းနှင့် ခန့်ညားထည်ဝါသော လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မိန်းမလှကလေး ဂင်မာနှင့် ဇေစပ်ထားသူ ဟာကားလ်ကလူးဘား ဖြစ်လေသည်။

ကလူးဘားသည် ဥပဓိရုပ်ကောင်းပြီး ခန့်ညားသလောက် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ ခေတ်မီသပ်ရပ်သည်။ ထည်ထည်ဝါဝါရှိသည်။ အမူအရာကလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ သူ့ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း ဖရန်ဖို့တ်မြို့ပေါ်ရှိ ဈေးသည်များထဲတွင် သူ့လောက် ယဉ်ကျေးသူ၊ ပျူငှာသူ၊ သွက်လက်ချက်ချာသူ၊ ဖော်ရွေသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု အထင်ရောက်နိုင်လောက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းလွန်းသည့် အရိပ်အငွေ့များကိုလည်း မြင်ရသည်။ ထိုပုံစံသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏ အမူအကျင့်ဖြစ်၏။ (သူသည် အင်္ဂလန်၌ နှစ်နှစ်တိတိနေခဲ့ဖူးသည်) လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကလူးဘားသည် သူ့အထက်လူကြီးများအပေါ်၌ တရိတသေ တလေးတစား ဆက်ဆံပြီး နာခံတတ်သည့်သဘော ရှိပုံရ၏။ သူ့လက်အောက်မှ လူများနှင့်ကျတော့လည်း တိကျပြတ်သားစွာစေခိုင်းမည့် လက္ခဏာမျိုးရှိ၏။ အသံကျတော့လည်း မတိုး

လွန်း မကျယ်လွန်း၊ သြဇာနှင့်ပြည့်စုံသော အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အသံတွင် သိမ်မွေ့သည့်လေသံပါသည်။

ကလူးဘားက သူ့အကြောင်းသူ ပြောပြကာ ဆာနင်နှင့် မိတ်ဆက်သည်။ ခြေနှစ်ဖက် စုံရပ်ပြီး ညာဘက်လက်ကို ကမ်းကာ ဆာနင်၏လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။ လက်သည်းများ ညှပ်ထားပုံမှာ သေသပ်လှပလွန်းသဖြင့် ဆာနင်သည် တအံ့တသြဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူနှင့်စေ့စပ်ထားသော အမျိုးသမီး၏ မောင်ကလေးအား ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တရိတသေပြောသည်။ ဤစကားများကို ပြောရင်း ဦးထုပ်ကိုင်ထားသည့် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် လက်ညှိုးကို ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ငေးနေသော အင်မလီဘက် ထိုးပြသည်။ ဦးထုပ်၏ထိပ်သည် စနစ်တကျ တိုက်ချွတ်ထားသဖြင့် မှန်ရောင်ကဲ့သို့ ပြောင်လက်နေသည်ကို ဆာနင်က သတိထားမိ၏။ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တစ်ဦးအနေဖြင့် သူ့ဘက်က ကူညီနိုင်သည့်ကိစ္စရှိလျှင် အချိန်မရွေးအသိပေးပါဟုလည်း ကလူးဘားက ထပ်ပြောသည်။

ဆာနင်ကလည်း ထစ်တီးထစ်ငေါ့ ဂျာမန်စကားဖြင့် အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါသည်ဟု ပြောသည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ကလူးဘားက ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ဆာနင်ညွှန်ပြသည့် ကုလားထိုင်တွင် အသာအယာကလေး ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ကိုသွားရဦးမည်ဖြစ်၍ ကြာကြာထိုင်ပြီး စကားမပြောနိုင်သည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဟု တောင်းပန်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ သူ့အားကြောင်း၊ ဖရော်လီနော်ရီနှင့် ဖရောလိန်းဂင်မာတို့၏ သဘောတူညီချက်အရ ဆော်ဒင်းဘက်သို့ အပျော်ခရီးထွက်ရန် စီစဉ်ထားပါကြောင်း၊ အပျော်ခရီးထွက်သည့်အခါ ဆာနင်ပါ လိုက်ပါစေလိုကြောင်း၊ ဆာနင်က ငြင်းပယ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု မိမိမျှော်လင့်ပါကြောင်း စသည်ဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ထပ်ပြောသည်။

ဆာနင်ကလည်း ကလူးဘား၏ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံသည်။ ထိုအခါ ကလူးဘားသည် ကုလားထိုင်မှထကာ ဆာနင်အား တလေးတစားနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

တောက်ပဝင်းလက်နေသော ရှူးဖိနပ်သံသည် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိလေသည်။

[၉]

ဆာနင်က ထိုင်ပါဟု ပြောစဉ်ကတည်းက လာ၍မထိုင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်နား
၌ ရပ်နေသော အင်မလီသည် သူ၏ မတော်ရသေးသည့် ယောက်ဖလောင်း
ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆာနင်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော် နေ့လို့ထိုင်လို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဆရာဝန်ကတော့
ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘူးလို့ မှာထားတယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

“မင်းနေချင်ရင်နေပေါ့ကွာ၊ ငါ့အတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး” ဟု
ဆာနင်က ချက်ချင်းအဖြေပေးသည်။

အင်မလီက ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ မကြာခင်မှာပင် ဆာနင်၏
အခန်းသည် သူ့အိမ်သူ့ရာလို ဖြစ်သွားသည်။ ဆာနင်၏ပစ္စည်းများကို တစ်ခု
မကျန် ယူကြည့်သည်။ ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်လာတာလဲ
စသည် စသည်ဖြင့် မေးခွန်းတွေ တသိကြီး မေးသည်။ ဆာနင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်
သည်အခါ ဘေးမှနေ၍ ကူညီသည်။ သူ့တွင် မုတ်ဆိတ်ပေါက်ချင်သည်ဟု
ဆိုသည်။ သူ့အမေနှင့် သူ့အစ်မအကြောင်းများကို အသေးစိတ်ပြောပြသည်။
အဘိုးအို ပန်တာလီယွန်နှင့် ခွေးကလေး တာတက်ဂလီယာတို့အကြောင်းလည်း
ချန်မထား။ ရှက်တတ်ရွံ့တတ်သောစိတ်သည် ပျောက်လျက်ရှိသည်။ တဖြည်း

ဖြည်းနှင့် သူသည် ဆာနင်အပေါ်၌ တရင်းတနိုးဖြစ်လာသည်။ မနေ့က ဆာနင် သူ့အသက်ကို ကယ်ထား၍လည်းဖြစ်မည်။ ဆာနင် သဘောကောင်းကြောင်း လက်တွေ့သိရခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။

အင်မလီသည် သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကိုလည်း ဆာနင်အားပြောပြသည်။ သူ့အမေက သူ့အား ဈေးသည်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား သည်ဟု ဆိုသည်။ သူက ပန်းချီ၊ တေးဂီတနှင့် အဆို စသော အနုပညာတွင် မွေးကတည်းက ဝါသနာပါလာခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အတွက် ဖာတ်စင်သည်သာ လျှင် နေရာမှန်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ သူဝါသနာပုံ ရာ လုပ်ဖို့အတွက် ပန်တာလီယွန်ကပင်လျှင် အားပေးသမှုပြုကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ဟာကလူးဘား က သူ့အမေဘက်မှ ရပ်လျက်ရှိကြောင်း၊ ကလူးဘားမှာ သူ့အမေအပေါ်၌ များစွာဩဇာညောင်းသဖြင့် သူ့အား ဈေးသည်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ဟူသော စိတ်ကူးသည် ကလူးဘား၏စိတ်ကူးပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူထင်ကြောင်း၊ ကလူး ဘားကတော့ ကုန်သည်အလုပ်လောက် မြင့်မြတ်သောအလုပ်သည် ဤလောက မှာမရှိဟု ယုံကြည်နေသူဖြစ်ကြောင်း၊ တကယ်တော့ ကလူးဘားသည် အထည် ရောင်းဖို့၊ ဈေးဝယ်သူများထံမှ ငွေလိမ်ယူဖို့နှင့် လုယူဖို့လောက်သာ နားလည် သူဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် စိကာပတ်ကုံး ပြောပြသည်။

“ကဲ...ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့တော့”

ဆာနင် သူ့သူငယ်ချင်းထံ စာတစ်စောင်ရေးကာ အဝတ်အစားလဲပြီး သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်မလီက ခေါ်သည်။

“ဟာကွာ၊ သိပ်စောသေးတယ်ကွ”ဟု ဆာနင်က ပြန်ပြောသည်။

“စောတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လာပါဗျာ၊ သွားကြစို့”ဟု အင်မလီကပြောကာ ဆာနင်အား အတင်းကပ်ခေါ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ စာတိုက်ဘက်က လှည့်သွားပြီး စာထည့်မယ်။ ပြီးရင် အိမ်ကိုတန်းသွားမယ်။ ဂင်မာက ခင်ဗျားကိုတွေ့ရင် ဝမ်းသာမှာ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာပဲ မနက်စာစားပြီးရင် မေမေနဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြော ပြပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ကဲပါကွာ၊ ဒီလိုဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့”ဟု ဆာနင်က သဘောတူ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတွဲ၍ ဟိုတယ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

*

သူ့အား မြင်လိုက်သည့်အခါ ဂင်မာသည် အမှန်တကယ်ပင် ဝမ်းသာပုံပေါ်သည်။ ဖရော်လီနော်ရီကလည်း သူ့အား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ အမှန်တော့လည်း ဤသားအမိနှစ်ယောက်သည် မနေ့ကတည်းက သူ၏ဆက်ဆံပြောဆို ပြုမူပုံများအပေါ် သဘောကျနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ အင်မလီကတော့ ဆာနှင့်နားကပ်၍ “ခင်ဗျား မေမေ့ကိုပြောဖို့ မမေ့နဲ့နော်” ဟု တိုးတိုးလေးသတိပေးကာ နံနက်စာ ပြင်ခိုင်းရန် ပြေးထွက်သွားသည်။

“အေးပါ၊ ငါမမေ့ပါဘူး” ဟု ဆာနှင့်က ထပ်၍ အာမခံသည်။

ဖရော်လီနော်ရီမှာ မနေ့ကနှင့်မတူ၊ သိပ်ပြီးနေမကောင်း။ သောကကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ခံစားနေရသဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ ထိုင်၍ နားလျက်ရှိသည်။ ဂင်မာသည် အဝါရောင်အင်္ကျီပွတ်ထည်ဝတ်ကာ ခါးတွင် အနက်ရောင်သားရေခါးပတ် ပတ်ထားသည်။ ဂင်မာအား ကြည့်ရသည်မှာလည်း မနေ့ကလိုမဟုတ်၊ အနည်းငယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ မျက်နှာက ဖြူရော်ရော်၊ မျက်လုံးများအောက်တွင် ထင်နေသည့် ညိုရောင်သမ်းနေသော အရေးအကြောင်းကလေးများ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖျော့တော့တော့ အရောင်အဆင်းသည် ဂင်မာ၏ မျက်နှာကို တစ်မျိုးတစ်ပုံလှနေအောင် အသက်

သွင်းပေးထားသည်ဟု ဆာနင်က ထင်သည်။

ယနေ့အဖို့ ဆာနင်သည် ဂင်မာ၏ လက်ချောင်းများ၌ တည်ရှိနေသော အလှကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်ရပြန်သည်။ ဂင်မာက သူ့နဖူးပြင်ထက်၌ ဝဲပျံကျနေသော ဆံစအခွေအလိပ်ကလေးများကို လက်ချောင်းကလေးများနှင့် သပ်၍ သိမ်း၍ တင်လိုက်သည့်အခိုက်တွင် အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဆာနင်အနေဖြင့် ရုတ်တရက် သူ့အကြည့်ကို ဂင်မာ၏လက်ချောင်းများ ထက်မှ မခွာနိုင်။ လက်ချောင်းကလေးများသည် ရှည်လျားသည်။ သေးသွယ် ပျော့ပျောင်းသည်။ နူးညံ့ပြေပြစ်သည်။ အိတလီ ပန်းချီပညာရှင် ရပ်ဖဲလ်၏လက်ရာ ဖော်နာရီနာ၏ လက်ချောင်းကလေးများနှင့် တူလှဘိသည်။

အလွန်ပူသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်၏။ နံနက်စာ စားအပြီးတွင် ဆာနင်က ပြန်တော့မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သို့သော်လည်း အားလုံးက အခုလို ပူအိုက်သော နေ့တစ်နေ့တွင် လူတစ်ယောက်အဖို့ သူ့ရောက်သည့် နေရာ၌ နားနေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟု ဝိုင်း၍ပြောကြသည်။ ဆာနင်ကလည်း သဘောတူသဖြင့် ဆက်၍နေသည်။ သူ အိမ်ရှင်များနှင့် အတူတူထိုင်နေသော နောက်ဖေးဘက်အခန်းသည် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းရုံမျှမက အေးမြမြရှိသည်။ ပြတင်းပေါက်များမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ပန်းခြံကလေးတစ်ခြံကို မြင်နေရ၏။ အပွင့်အဖူးများဖြင့် ဝေဝေဆာဆာဖြစ်နေသည့် သစ်ပင် ပန်းချိုများထက်တွင် မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားသည့် ပျားများ၊ နကျယ်ကောင်များနှင့် ပဆုပ်ပန်များ။ သူတို့၏ တဝိဝိ တဒိဒိအသံများသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သံပြိုင်သီဆိုနေကြသည့်နှယ် ရှိသည်။

သူတို့အသံများသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပိတ်ထားသော တရုတ်ကတ်များနှင့် ချထားသော ခန်းဆီးများကြားမှနေ၍ အခန်းတွင်းသို့ အဆက်မပြတ် ဝင်လာလျက်ရှိသည်။ အပူရှိန်ကြောင့် အပြင်ဘက်ရှိ လေသည် အသက်ရှူ၍ မဝလောက်အောင် မွန်းကျပ်လျက်ရှိသော်လည်း အကာအကွယ်များရှိနေသည့် အခန်းထဲတွင်မူ သက်သောင့်သက်သာရှိရုံမျှမက ကြည်လင်သာယာလျက်ရှိလေသည်။

ယခုတစ်ခေါက်တွင်လည်း ဆာနင်သည် မနေ့ကလိုပင် စကားများများပြောသည်။ သို့သော်လည်း မနေ့ကလို ရုရှားနိုင်ငံအကြောင်းမဟုတ်။ ရုရှားတို့၏ ဘဝအကြောင်းမဟုတ်။ နံနက်စာ စားပြီးကတည်းက စာရင်းကိုင်ပညာ လက်တွေ့ လေ့လာသင်ယူရင်း ကလူးဘားထံ စေလွှတ်ခြင်းခံရရှာသော သူ့မိတ်ဆွေ

ကလေး အင်မလီအတွက် ရှေ့နေလိုက်ရန် အားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ဆာနင်က လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် အနုပညာအလုပ်နှင့် ကုန်သည်အလုပ်များ၏ ကောင်းကျိုးနှင့် မကောင်းကျိုးများကို ကျကျနနနှိုင်းယှဉ်ဝေဖန်ပြသည်။ ထိုအခါ ဖရော်လီနော်ရီက ကုန်သည်အလုပ်ကောင်းကြောင်း ထောက်ခံပြောဆိုသည်။ ဤကဲ့သို့ ထောက်ခံပြောဆိုလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဆာနင်ကတော့ အံ့သြခြင်းမဖြစ်။ သို့သော်လည်း ဤစကားဝိုင်းတွင် ဂင်မာကပါ သူ့သဘောထားကို ရှင်းပြပြီး ဝင်၍ဆွေးနွေးသည်။

“တကယ်လို့ ရှင်ဟာ အနုပညာသည်တစ်ယောက်ဆိုပါတော့၊ အထူးသဖြင့် အဆိုတော်တစ်ယောက် ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ ဒါဆိုရင် ရှင်ဟာ ထိပ်ဆုံးဆိုတဲ့နေရာကို ရောက်မှဖြစ်မှာ။ အဲသလိုရောက်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက အတိအကျသိမလဲ”ဟု ဂင်မာက ပြောသည်။

ဤဆွေးနွေးပွဲတွင် ပါဝင်လျက်ရှိသော ပန်တာလီယွန်က (သူ၏ ဝင်သက်နှင့် အသက်အရွယ်ကိုထောက်၍ သူ့အား အလုပ်ရှင်များက သူတို့နှင့် တရင်းတနီး ရောနှောနေထိုင်ခွင့်ပေးထားသည်။ အိတ်လီလူမျိုးတို့သည် ဤကိစ္စများတွင် စည်းကမ်းတင်းကျပ်လွန်းသော အလေ့အထမရှိကြ) အနုပညာဘက်မှ ရပ်တည်၍ ပြောသည်။ သူ၏ အကြောင်းပြချက်များနှင့် ချေပချက်များသည် အားတော့နည်းသည်။ သူက ထိပ်ဆုံးသို့ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းဖို့အတွက် ရုတ်တရက် ပေါ်လာလေ့ရှိသည့် တွန်းအားတော့ လိုသည်ဟု ဆိုသည်။ တွန်းအားလေးသာ ရှိလျှင် ထိပ်ဆုံးရောက်ဖို့ အလွမ်းမဝေးဟုလည်း သူက ပြောသည်။ ထိုအခါ ဖရော်လီနော်ရီက ပန်တာလီယွန်တွင် ထိုတွန်းအားရှိခဲ့သည်မဟုတ်လား။ သို့ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် ထိပ်ဆုံးသို့ မရောက်ရသလဲဟု ချေပသည်။

“ကျုပ်မှာက ရန်သူတွေ ရှိခဲ့တာကိုးဗျ”ဟု ပန်တာလီယွန်က အကြောင်းပြသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အင်မလီမှာကော ရန်သူတွေ မပေါ်လာဘူးလို့ ရှင်အာမခံနိုင်မတဲ့လား”ဟု ဖရော်လီနော်ရီက ပြန်မေးသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အင်မလီကို ချောက်ချီးချောက်ချက် ဈေးသည်ပေါက်စလေးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့ဗျာ”ဟု ပန်တာလီယွန်က ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဂျီယိုဗန်နီဘက်တစ္စတာကတော့ သူကိုယ်တိုင်က မုန့်သည်ဖြစ်နေ

ပေမဲ့ သူ့သား အင်မလီကို အခုလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မယောက်ျား ဂျီယိုဗန်နိုဘက်တစ္စတားက ဆင်ခြင်စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းကသာ နည်းနည်းခေါင်းမာတာ”

သို့သော်လည်း အဘိုးအို စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်။ ထိုင်ရာမှထကာ ပါးစပ်မှ “ဘာ...ဂျီယိုဗန်နိုဘက်တစ္စတားလဲ” ဟု ရေရွတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ ဂင်မာက အကယ်၍ အင်မလီအနေဖြင့် မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်၍ အိတလီနိုင်ငံကြီး ကောင်းစားရေးအတွက် အရာရာကို စွန့်လွှတ်မည်ဆိုပါက မြင့်မြတ်သောအလုပ်မျိုးဖြစ်၍ မိမိတို့က ခွင့်ပြုနိုင်စရာရှိကြောင်း၊ ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ဖို့အတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ရမည်၊ အနစ်နာခံရမည်ဆိုလျှင်တော့ မိမိတို့က ခွင့်မပြုသင့်ဟု ယူဆကြောင်း ပြောသည်။

ထိုစကားကြားသည့်အခါ ဖရော်လီနော်ရီသည် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ သူ့သားအား နိုင်ငံတော်အတွက် ဟူသော စကားမျိုးဖြင့် လမ်းလွဲလမ်းမှားပေါ်ရောက်အောင် မလုပ်ပါနှင့်ဟု တောင်းပန်သည်။ ဤစကားများကို ပြောနေရင်းမှပင် ဖရော်လီနော်ရီသည် တစ်ချက်မျှ ညည်းကာ သူ့ခေါင်းထဲမှ ထိုးကိုက်လာသည်ဟု ပြောသည်။

ဂင်မာကလည်း ချက်ချင်းပင် သူ့အမေအား ပျာပျာသလဲ ပြုစုသည်။ နဖူးကို ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်ပေးသည်။ ပါးတစ်ဖက်ကို ဖွဖွကလေးနမ်းသည်။ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးယူ၍ ခေါင်းနောက်မှ ခုပေးသည်။ စကားမပြောနဲ့တော့နော်ဟု ချိုသာသော လေသံဖြင့် တားသည်။ ထို့နောက် ဆာနင်ဘက်လှည့်၍ သူ့အမေအလွန်သဘောကောင်းကြောင်း၊ တစ်ချိန်က မိန်းမချောမိန်းမလှတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောင်သလို နောက်သလိုနှင့် ပြောသည်။

“အို...ဘာပြုလို့ အမေကို တစ်ချိန်တုန်းက လှခဲ့ချောခဲ့တယ်လို့ ပြောမိတာပါလိမ့်။ အမေက အခုထက်ထိ လှတုန်းပဲဟာ။ အမေကိုကြည့်ပါဦး၊ အမေမျက်လုံးတွေ ဘယ်လောက်လှသလဲ...ဟင်”

ဂင်မာက သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြူလေးထုတ်၍ သူ့အမေ၏ မျက်နှာကို အုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အောက်သို့ဆွဲချသည်။ ပထမ နဖူး၊ ဒုတိယမျက်ခုံး၊ ပြီးတော့ မျက်လုံး။ ဂင်မာက သူ့အမေအား မှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်တော့ဟု ခိုင်းသည်။ မအေကလည်း သမီးစကား နားထောင်သည်။ ဂင်မာသည် သူ့အမေမျက်လုံးများ

ကိုကြည့်၍ တအံ့တဩရေရွတ်သည်။ မှန်ပါ၏။ ဖရော်လီနော်ရီ၏ မျက်လုံးများသည် အလွန်လှသော မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ ဂင်မာသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး သူ့အမေအား တစ်ချက်မျှ ငုံ့နမ်းပြန်သည်။

ဖရော်လီနော်ရီ အောင့်အည်း၍မရ။ သူ့သမီးလုပ်သမျှကို သဘောကျကာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ရယ်သည်။ ဦးခေါင်းကို နောက်သို့လှန်ကာ သူ့သမီးလက်ထဲမှလွတ်အောင် ရှောင်သည်။ သူ့သမီးကို အသာအယာတွန်းဖယ်ခြင်းပြုသည်။ ဂင်မာကလည်း သူ့အမေအား ပြန်ဖက်ရန် အသာအယာလုပ်သည်။ ချစ်စနိုးဖြင့် ကျီစယ်သမှုပြုသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဖရော်လီနော်ရီက သူမောပြီ တော်ပါတော့ဟု ပြောသည်။ ဂင်မာက သူ့အမေအား ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ တစ်မှေးမျှအိပ်ရန် အကြံပေးသည်။

“အမေ အိပ်နော်၊ ဟောဒီ ရုရှားဧည့်သည်ကြီးနဲ့ သမီးတို့က အမေအနားမှာ ကြွက်ပေါက်ကလေးတွေလို ငြိမ်ငြိမ်လေးနေမယ်” ဟု ဆိုသည်။

ဖရော်လီနော်ရီက ပြုံးသည်။ မျက်လုံးများ မှိတ်သည်။ တစ်ချက်နှစ်ချက် သက်ပြင်းချသည်။ ထို့နောက် မှေးခနဲအိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ဂင်မာသည် သူ့အမေဘေးမှ ကုလားထိုင်၌ထိုင်ကာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ သူ့အမေအား ကြည့်နေသည်။ ဆာနင် နေရာပြင်လိုက်သည့်အခါတိုင်း လက်ညှိုးကို ပါးစပ်တွင်ကပ်ကာ “ရှူး...ရှူး” ဟုလုပ်သည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် သူ့အမေ၏ ခေါင်းအုံးနောက်တွင် ထိုးထည့်ထားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆာနင် ကိုယ်တိုင် ကုလားထိုင်၌ မလှုပ်မယှက်ထိုင်ရင်း ငိုက်မြည်းသလို ဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ မေ့မြောသွားသလိုလို ဈာန်ဝင်စားသလိုလို...။

သူ့ရှေ့မှ ရုပ်ပုံလွှာသည် သူ့အား ညှို့ယူဖမ်းစားထားသည်။ လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ်ဝက် ဖြစ်နေသောအခန်း။ ပန်းအိုးများထဲမှ ကြက်သွေးရောင်တောက်နေသည့် နှင်းဆီပန်းလှလှများ။ လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ အိပ်ပျော်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီး။ ဆီးနှင်းတမျှ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ခေါင်းအုံးပေါင်အတွင်းမှ မျက်နှာသည် ပင်ပန်းနွမ်းလျခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘေးမှ နုပျိုလန်းဆန်းသည့် ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦး။ ဖျတ်လတ်တက်ကြွမှုအပြည့်။ သူ့အလှသည် စာဖွဲ့၍ မရနိုင်လောက်သည့်အလှ။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်တလက်လက်။ ဤအရာအားလုံးသည် ဘာတွေများပါလိမ့်။ အိပ်မက်တစ်ခုလေလား။

နတ်သမီးပုံပြင်ကလေး တစ်ပုဒ်လေးလား...။ ပြီးတော့ သူက ဘယ်လိုပုံ
ဖြစ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်နေရပါလိမ့်။

*

[၁၁]

လမ်းမဘက် မျက်နှာပြုထားသည့် တံခါးဆီမှ ခေါင်းလောင်းသံ တံချွင်ချွင် မြည်လာသည်။ သားမွေးဦးထုပ်ဆောင်း၍ ခါးတိုအင်္ကျီအနီဝတ်ထားသော လယ်သမားလူငယ်တစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ တစ်မနက်ခင်းလုံး ဈေးဝယ်တစ်ဦးမှ ရောက်မလာသေး။ “ဆိုင်ရဲ့ အရောင်းအဝယ်ကတော့ မင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲကွယ်” ဟု မနက်စာ စားနေစဉ်က ဆာနင်အား ဖရော်လီနော်ရီ က ပြောခဲ့၏။ အခု ဝင်လာသူသည် ပထမဆုံးရောက်လာသည့် ဈေးဝယ် ဖြစ်၏။

ဖရော်လီနော်ရီမှာ အခုအချိန်ထိ အနှောင့်အယှက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အိပ်ပျော် နေဆဲ။ ဂင်မာသည် ခေါင်းအုံးနောက်မှ လက်ကိုဆွဲထုတ်ရန် ခက်လျက်ရှိသည်။ ဆာနင်ဘက်လှည့်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ “တဆိတ်လောက် သွားပြီး ရောင်းပေးပါလား။”

ဆာနင်သည် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ အသာခြေဖျားထောက်၍ ဆိုင် ထဲသို့ သွားသည်။ ဈေးဝယ်လူငယ်က ပူရှိမ်းဆေးသကြား သုံးအောင်စပေးပါ ဟု ပြောသည်။

“သူ့ဆီက ဘယ်လောက်ယူရမလဲ” ဟု ဆာနင်က တံခါးဝမှနေ၍ လေ

သံကလေးဖြင့် မေးသည်။

“ကရပ်ဇား* ခြောက်ပြား”ဟု ဂင်မာက လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

ဆာနင်သည် ပူရိမ်းပြား သုံးအောင်စကို အရင်ချိန်သည်။ ထုတ်ပေးစရာ စက္ကူရှာသည်။ စက္ကူတစ်ရွက်ကိုယူ၍ ပူရိမ်းပြားများကိုထည့်ကာ ကတော့ လုပ်သည်။ အားလုံး ထွက်ကျကုန်သဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ထုပ်ရပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ထွက်ကျပြန်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ထုပ်ပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ပူရိမ်းပြား ကောင်တာပေါ်မှကျော်၍ ဈေးဝယ်လူငယ်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ ဈေးဝယ် လှမ်းပေးသည့် ငွေကို ယူသည်။

သားမွေးဦးထုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍ ဝမ်းဗိုက်၌ ကပ်ပြီး ရပ်နေသော လူငယ်သည် ဆာနင် လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ နောက်ခန်းထဲမှ ဂင်မာသည် သူ့ပါးစပ်ကို လက်နှင့်ပိတ်ကာ တိုးတိုးသာသာကလေးကျိတ်၍ ရယ်နေသည်။ ပထမဈေးဝယ် ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်တော့မည့်အချိန်တွင် နောက်တစ်ဦး ဝင်လာသည်။ ထိုသူနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် နောက်တစ်ဦး ထပ်ဝင်လာပြန်၏။ “ငါ့ကံက ဈေးခေါ်ကောင်းနေပုံပေါ်တယ်”ဟု ဆာနင်က တွေးသည်။

ဒုတိယဈေးဝယ်က ဖျော်ရည်တစ်ခွက်မှာသည်။ တတိယလူက သကြားလုံးခြောက်အောင်စ ဝယ်သည်။ ဆာနင်က သူတို့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ ဆာနင်သည် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားသည်။ စက္ကူဘူးများနှင့် ဖန်ဘူးများထဲ လက်နှင့်နှိုက်သည်။ ဇွန်းများဖြင့် တချောက်ချောက် တချက်ချက် မြည်အောင် မွှေသည်။ ပစ္စည်းအားလုံး ရောင်းချပြီး တွက်ချက်သည့်အခါ ဖျော်ရည်ဖိုးအတွက် ဈေးလျှော့ပြီး ယူမိသည်။ သကြားလုံးကျတော့ ကရပ်ဇားနှစ်ပြားတိတိ ပိုယူမိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဂင်မာသည် ရွှင်လန်းမြူးထူးနေသည့်စိတ်ကို ချုပ်တီးမထားနိုင်။ ဆာနင်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လောက်အောင် ရွှင်မြူးနေသည်။ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည့် သူ့အဖြစ်ကို သူပြန်၍ သတိထားမိနေ၏။ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည့် သတ္တဝါမလေးက နောက်ခန်းထဲမှ ပြောင်တောင်တောင် နောက်တောက်တောက် မျက်နှာပေးပေး၍ ချောင်းကြည့်နေသမျှ

* ဂျာမနီနှင့် ဩစတြီးယားနိုင်ငံတို့တွင် ရှေးခေတ်က သုံးခဲ့သည့် ပိုက်ဆံကြေးနိပြား

ကာလပတ်လုံး သူ ကောင်တာနောက်တွင် ရပ်နေဖို့ ဝန်မလေး။ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ ကြာချင်သလောက် ကြာပါစေ။ သူကတော့ ဇွဲကောင်း ကောင်းနှင့် ရပ်နေမည်သာ ဖြစ်သည်။

နေရာသီ၏ တောက်ပစူးရှသော နေရောင်ခြည်သည် ပြတင်းပေါက်ရှေ့မှ သစ်အယ်ပင်၏ ထူထပ်သော အရွက်များပေါ်သို့ ဖြာဆင်းကျလျက်ရှိသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းရောင်ခြည်များနှင့် နေ့ခင်းပိုင်း အရိပ်များသည် အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို စိမ်းဝါရောင်သမ်းနေအောင် ဖန်တီးပေးထားသည်။ သူ့နှလုံးသားသည် အလွန်၍ မြိန်သော သာယာပျော်ရွှင်မှုတွင် ယစ်မူးလျက်ရှိသည်။ အမှန်တော့ ကြောင့်ကြခြင်း ကင်းမဲ့သော သာယာပျော်ရွှင်မှုဖြစ်၏။ ငယ်ရွယ်နုပျိုသူများ၌သာ ဖြစ်ပေါ်တတ် သည့် သာယာပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်၏။ လူငယ်တစ်ယောက်တွင် စိတ်သစ်လူသစ် အားမာန်သစ် ဝင်စေသည့် သာယာပျော်ရွှင်မှုမျိုး ဖြစ်လေသည်။

စတုတ္ထဈေးဝယ်ကျတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာသည်။ ဤတစ်ကြိမ်ကျတော့ အဘိုးအို ပန်တာလီယွန်ကို မခေါ်၍ မဖြစ်တော့၊ ခေါ်ဖို့လိုအပ်လာသည်။ (ကလူးဘား၏ ဆိုင်သို့သွားသည့် အင်မလီကလည်း အခုထက်ထိ ပြန်မရောက် သေး) အဘိုးအို ရောက်လာသည့်အခါ ဆာနင်သည် နောက်ခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး ဂင်မာ၏ ဘေး၌ ထိုင်ရပြန်၏။ ဖရော်လီနော်ရီကတော့ အခုအချိန်ထိ မနိုး သေး။ “မေမေခေါင်းကိုက်ကတော့ ပျောက်လောက်ပါပြီ” ဟု ဂင်မာက ပြော သည်။ ဆာနင်က စောစောက သူရောင်းခဲ့သည့်ကိစ္စကို နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ဂင်မာအား ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲ၌ရှိနေသည့် ကုန်ပစ္စည်းများ၏ ဈေးနှုန်းများကို ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားဖြင့် အတည်ပေါက်၍ မေးသည်။ ဂင်မာကလည်း အတည်ပေါက် မျက်နှာထားနှင့်ပင် ဈေးနှုန်းများကို ပြောပြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ရင်ထဲ၌ ရှိနေသည့် ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်အမူအရာများသည် ရယ်စရာပြဇာတ်တစ်ခု ကနေကြသည့် ဇာတ်ကောင် များနှင့် တူသည်။

ရုတ်တရက် လမ်းမပေါ်မှ ဆူဆူညံညံ ဂီတသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လက်တွန်းသံစုံတီးဝိုင်းလှည်းဆီမှ လာနေသောအသံဖြစ်၏။ ဂင်မာသည် ဖျတ်ခနဲ လန့်သွားသည်။ “သူ့အသံကြောင့် မေမေ နိုးတော့မှာပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။ လက် တွန်းလှည်းသမား လက်ထဲသို့ ကရစ်ဇားပြား အနည်းငယ်ထည့်ပေးသည်။ အိမ် ရှေ့မှ အမြန်ဆုံးထွက်သွားရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ သူ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည့်

အခါ ဂင်မာက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ ကျေးဇူးတင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာပြ
သည်။ ထို့နောက် ဂျာမန်တေးရေးဆရာကြီး ဝိဘာ၏ တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို
တိုးတိုးကလေးညည်းသည်။ အချစ်ဦးတို့၏ အံ့ဩစရာဘဝကို ရေးဖွဲ့သိကုံးထား
သည့် သီချင်း ဖြစ်၏။

ဆာနင်ဘက်သို့လှည့်၍ ဝိဘာ၏ သီချင်းကို ကြိုက်သလားဟု မေးသည်။
သူကတော့ ကြိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။ အိတလီအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ
မင့်လည်း ဝိဘာစပ်သည့် တေးသီချင်းမျိုးတွေကျတော့ အကြိုက်ဆုံးဟုလည်း
ပြောသည်။ စကားအဆက်အစပ်ရှိလာသဖြင့် ဝိဘာအကြောင်းမှ ဟော့ဖ်မန်း
အကြောင်းအထိ ရောက်သွားသည်။ ကဗျာအကြောင်းနှင့် စိတ်ကူးယဉ် စာပေ
အကြောင်းလည်း ပြောမိကြသည်။

ဖရော်လီနော်ရီကတော့ အိပ်ပျော်နေဆဲ။ ဟောက်သံသဲ့သဲ့ကိုပင် ကြားနေ၏။
နေရောင်ခြည်များသည် တရုတ်ကတ် မှန်ပေါင်များကြားမှ တိုးဝင်ကာ ကြမ်း
ပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျလျက်ရှိသည်။ ပြီးတော့ မသိမသာ ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်။
ပထမတွင် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် စသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများပေါ်
တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဂင်မာ၏ အဝတ်အစားများပေါ်သို့
ရောက်သည်။ ထို့နောက်တော့ အခန်းထဲရှိ ပန်းပွင့်များ၏ ဖွင့်ချပ်ပွင့်ဖတ်
များပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

*

[၁၂]

ဟော့ဖ်မန်း၏ စာများကို ယနေ့ခေတ်အထိ လူအဖတ်များနေဆဲ။ သို့သော်လည်း ဂင်မာကတော့ သိပ်ကြိုက်ပုံမရ။ အလွန်ပျင်းစရာကောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ ဟော့ဖ်မန်း၏ ဝတ္ထုများတွင် သူတို့ အိတ်လီနိုင်းတောင်ပိုင်းဒေသရှိ လူများ၏ သဘာဝနှင့် မကိုက်ညီသော မြောက်ပိုင်းဒေသသားတို့၏ အတွေးအခေါ် အယူ အဆများ ဖုံးလွှမ်းလွန်းအားကြီးသည်ဟု သူက ထင်သည်။ “သူဝတ္ထုတွေက ပုံပြင်တွေပဲ။ ကလေးတွေအတွက် ရေးထားတာ”ဟု ဂင်မာက ဆိုသည်။ ဟော့ဖ် မန်း၏ အရေးအသားသည် ကဗျာဆန်သော သဘောမရှိဟုလည်း သူက ဝေဖန် သည်။ သို့သော်လည်း ဟော့ဖ်မန်း၏ လက်ရာများထဲမှ သူနှစ်သက်သည့် ဝတ္ထု လေးတစ်ပုဒ်တော့ရှိသည်။ ဝတ္ထုနာမည်ကိုတော့ သူမမှတ်မိ။ ထိုဝတ္ထုတွင် သူ ကြိုက်သည်မှာ အစပိုင်းကလေး ဖြစ်၏။ အဆုံးပိုင်းကိုတော့ သူကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့။

ဝတ္ထုမှာ အလွန်ချောအလွန်လှသည့် ဂရိမကလေးတစ်ယောက်နှင့် အမှတ် မထင်ဆုံးသည့် လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံမိခဲ့သောနေရာသည် မုန့်ဆိုင်အတွင်း၌ဖြစ်သည်။ မိန်းမပျိုကလေး၏ နောက် မှ သွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်နေသူမှာ မိန်းမပျိုကလေးနှင့် ဘာတော်

စပ်မှန်းမသိသည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ လူငယ်ကတော့ မိန်းမပျိုလေးအား မြင်မြင်ချင်း ချစ်သည်။ မိန်းကလေးကတော့ သူ့အား သနားစဖွယ် မျက်နှာဖြင့် ကြည့်သည်။ သူ့အား ချစ်နှောင်ကြိုးမချည်ပါနှင့်ဟု တောင်းပန်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်က တစ်ခဏမျှ ဝေးရာသို့ ခွာသွားသည်။ သူပြန်လာသည့်အခါ မုန့်ဆိုင်ထဲတွင် မိန်းမပျိုရော အဘိုးအိုပါ မရှိကြတော့။ ဘယ်ရောက်သွားကြပါလိမ့်။ လူငယ်က အမောတကော လိုက်ရှာသည်။ ခြေရာခံ၍ စုံစမ်းသည်။ သို့သော်လည်း လုံးဝရှာမတွေ့တော့။ မိန်းမလှလေးသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် မိန်းကလေး၏ အသနားခံသော အကြည့်ကို မှမရှုမရ။ ထိုအကြည့်သည် သူ့မျက်စိထဲ တရစ်ဝဲဝဲ ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။ သူ့ဘဝ၏ ရာသက်ပန် သာယာပျော်ရွှင်မှုသည် သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်လာပြီးခါမှ လက်လွတ်သွားရသည် ဟူသောအတွေးဖြင့် များစွာယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည်။

ဟော့ဖ်မန်းဝတ္ထု၏ အဆုံးသတ်သည် ဤအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်ဟုတော့ သူ့အတိအကျမပြောနိုင်။ သို့သော်လည်း သူမှတ်မိသည်မှာ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဂင်မာက ပြောသည်။

“အခုလို ဆုံတွေ့ပုံမျိုးနဲ့ ခွဲခွာရပုံမျိုးတွေဟာ ကျွန်မတို့ ထင်တာထက် ပိုပြီးအဖြစ်များတယ်လို့ ကျွန်မကတော့ ယုံကြည်နေမိတယ်”ဟု ဂင်မာက ဆိုသည်။

ဆာနင်က နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ နောက်တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဆာနင်က စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းသည်။ ဟာကလူးဘားအကြောင်း ပြောင်း၍ပြောသည်မှာ ယခုတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်၏။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် စောစောပိုင်းအချိန်အတွင်းက သူ ကလူးဘားကို လုံးဝသတိမရ။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် နှုတ်ဆိတ်သွားသူမှာ ဂင်မာ ဖြစ်၏။ သူသည် လက်ညှိုးမှ လက်သည်းကို ပါးစပ်နှင့် အသာအယာကိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားတွေးတောနေသည့်နှယ် တွေ့တွေ့ဝေဝေဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဆာနင်ကိုမကြည့်။ မျက်နှာလွဲထားသည်။ ထို့နောက် ကလူးဘားအား ချီးကျူးသည့် စကားများ ပြောသည်။ မနက်ဖြန်ထွက်မည့် ပျော်ပွဲစားခရီးအကြောင်း ပြောသည်။ ပြောပုံမှာ စိတ်ပါလက်ပါမဟုတ်။ စကားဆုံးသောအခါ ဆာနင်အား တစ်ချက်မျှ

ပျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် နှုတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။

ဆာနင်သည် နောက်ထပ် ပြောစရာ အကြောင်းတစ်ခုကို အပြင်းအထန် ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။

ဤအခိုက်မှာပင် အင်မလီသည် အခန်းထဲသို့ အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်ပြီး ပြေးဝင်လာသည်။ သူ့အသံကြောင့် ဖရော်လီနော်ရီ လန့်နိုးသွားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆာနင်အဖို့တော့ အင်မလီပေါ်လာလိုက်သည့်အတွက် များစွာ စိတ်သက်သာရာရသွားခဲ့လေသည်။

ဖရော်လီနော်ရီက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ထရပ်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ပန်တာလီယွန် ဝင်လာပြီး ညနေစာစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဟု ပြောသည်။ မိသားစု၏ မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၊ တစ်ချိန်သောအခါက အော်ပရာကဇာတ်အဆိုတော်လည်းဖြစ်၊ အိမ်စေလည်းဖြစ်သော ပန်တာလီယွန်သည် ထမင်းချက်တာဝန်ကိုပါ ယူထားရသည် မဟုတ်ပါလား။

*

mgyc.com

mgyc.com

[၁၃]

ညစာစားပြီးသည့်နောက်တွင်လည်း ဆာနင်သည် စားပွဲ၌ ဆက်ထိုင်နေရဆဲ။
အခုအချိန်ထိ အပူရှိန်ကမလျော့သေး။ အပူရှိန်သည် ဆင်ခြေပေးစရာ အကြောင်း
တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ အားလုံးက ပူပါသေးတယ်ဟု အကြောင်းပြကာ နေပါ
ဦးဟု ဝိုင်းတားနေကြ၏။ အပူရှိန်ကျသွားပြန်တော့လည်း အားလုံးက ပန်းခြံ
ထဲဆင်း၍ နှမ်းလုံးကြိုင်ပင်များ အရိပ်ကိုခိုကာ သူတို့နှင့်အတူ ကော်ဖီသောက်
သွားပါဦးဟု ဆိုကြပြန်သည်။

ဆာနင်ကလည်း မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေသည့်ပန်း ဖြစ်သည်။ သူတို့
ဖိတ်ကြားချက်ကို မငြင်းမဆန် လက်ခံသည်။ စိတ်ကလည်း အလွန်ပျော်သည်။
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နိုင်လွန်းလှသဖြင့် ငြီးငွေ့စရာကောင်းသလိုလိုတော့ရှိ၏။
သို့သော်လည်း အလွန်အလွန် အားအင်ကြီးမားသော ဆွဲဆောင်မှုလေးတစ်ခုက
ရှိနေသည်။ ယင်းဆွဲဆောင်မှုကလေး၏ ဖမ်းစားမှုကို သူအရှုံးမပေးဘဲမနေနိုင်။
သူအနေဖြင့် ယနေ့အဖို့လည်း ဘာမှမရချင်။ မနက်ဖြန်အတွက်လည်း ဘာမျှ
လင့်ချက်မှ မထား။ တမြန်မနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ကိုလည်း ပြန်၍မစဉ်းစားလို။
ဂင်မာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေရလျှင် သူ့အတွက်
ဘာမှမလိုတော့။ သူ့အနေဖြင့် မကြာခင် ဂင်မာနှင့် ခွဲခွာရတော့မည် ဖြစ်၏။

စိတ်ကူးချိုချို

ခဏတဖြုတ်ခွဲခွာခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ရာသက်ပန် ခွဲခွာရမည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။
ကော်ဖီသောက်အပြီးတွင် ဖရော်လီနော်ရီက အပျင်းပြေကစားဖို့ အကြံပြု
သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆာနင်သည် ဖရော်လီနော်ရီ၊ ပန်တာလီယွန်တို့နှင့်အတူ
ဖဲကစားသည်။ ထရီဆက်တီးဟုခေါ်သော အိတ်လီဖဲကစားနည်း ဖြစ်သည်။
ဖရော်လီနော်ရီကပင် ဆာနင်အား ကစားရင်း သင်ပေးသည်။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး
မရှိသော ကစားနည်းဖြစ်၍ တတ်လွယ်သည်။ ပန်တာလီယွန်သည် ပျော်မြူး၍
မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

ထို့နောက် အင်မလီ ပူဆာသဖြင့် ပန်တာလီယွန်သည် ခွေးကလေးတာ
တက်လီယာနှင့် ကစားပြသည်။ တာတက်လီယာက တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်ကာ
ပန်တာလီယွန် မြောက်ကိုင်ထားသည့်တုတ်ကို လွတ်အောင်ခုန်လွှားသည်။
နှာခေါင်း ရှုံ့ချည်ပွချည်လုပ်၍ အနံ့ခံကာ တံခါးကို နှုတ်သီးဖြင့်ထိုးပြီး ပိတ်သည်။
ဖိနပ်တစ်ဖက်ချီလာပြီး ပန်တာလီယွန်ကိုပေးသည်။ ထို့နောက် ပန်တာလီယွန်က
တာတက်လီယာအား စစ်သားဦးထုပ်တစ်လုံး ခေါင်းဆောင်းပေးသည်။ သူ့သခင်
အင်ပါယာနပိုလီယံအား သစ္စာဖောက်သဖြင့် သခင်နပိုလီယံ၏ အဆူအပူအကြိမ်း
အမောင်းကို ခံနေရသော မာရှယ်ဘာနာဒေါ့တီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်စေသည်။
နပိုလီယံအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို အထူးပြောစရာမလို၊
ပန်တာလီယွန် ဖြစ်၏။

ပန်တာလီယွန်သည် သူ့အခန်းသူ နိုင်နင်းစွာ သရုပ်ဆောင်သွားသည်။
ခေါင်းမှဦးထုပ်ကို မျက်လုံးများဖုံးသည်အထိ ဆွဲချပြီး လက်နှစ်ဖက် ပိုက်လိုက်
သည်။ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ခွေးကလေး တာတက်လီယာ (မာရှယ်ဘာနာဒေါ့
တီး)အား ခပ်ကြမ်းကြမ်းခပ်ရိုင်းရိုင်း ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသည်။ ဘုရား...ဘုရား...
မှားလိုက်သည့် ပြင်သစ်စကား။ ကြောက်စရာကောင်းလှပါဘိခြင်း။

တာတက်လီယာသည် အမြီးကိုကုပ်ကာ ပန်တာလီယွန်၏ ခြေရင်း၌
ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ကလေး ထိုင်နေသည်။ တစ်ချိတစ်ချိတွင် ကြောက်ရွံ့သည့်
မျက်နှာဖြင့် သူ့သခင်အား မော့မော့ကြည့်သည်။ နပိုလီယံ၏အသံ ကျယ်လာ
သည့်အခါတိုင်း ဘာနာဒေါ့တီးသည် ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းကိုမြှောက်၍ ဆောင့်
ကြောင့်ထိုင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် နပိုလီယံက “ခွေးမသား သစ္စာဖောက်”ဟု
တံအားကြီး၍အော်သည်။ ထိုအခါ ဘာနာဒေါ့တီးသည် အမြီးကိုကုပ်ကာဆိုဖာ
အောက်သို့ ဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ စောစောကလိုမဟုတ်

တော့။ ခုန်ပေါက်မြူးထူးကာ တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်သည်။ ပွဲပြီးသွားပါပြီ ခင်ဗျား ဟု ကြေညာနေသည့်သဘောဖြစ်၏။ ဘေးမှပွဲကြည့်ပရိသတ်က အတောမသတ် နိုင်အောင် ရယ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူမျှ ဆာနင်လောက် အူလှိုက် သည်းလှိုက် မရယ်နိုင်ကြ။

ဂင်မာ၏ ရယ်သံသာသာမှာလည်း တော်တော်နှင့်ရပ်မသွား။ ကြားနေ ရသည်မှာ ဆာနင်၏နားတွင် နားဝင်ချိုလှပါဘိခြင်း။ ဆာနင်အဖို့တော့ ချစ် စရာ အလွန်ကောင်းသည့် ရယ်သံ ဖြစ်၏။ သူ့ရယ်သံ ရပ်သွားအောင် သူ့ နှုတ်ခမ်းများကို နမ်းလိုက်ရလျှင် မည်မျှကောင်းပါမည်နည်း။

နောက်ဆုံးကျတော့ ညသို့ရောက်လာသည်။ ဆာနင်က အားလုံးကို နှုတ် ဆက်သည်။ သူတို့ အပြန်အလှန်နှုတ်ဆက်နေကြသည့် စကားများထဲတွင် “မနက် ဖြန်ကျ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”ဟူသောစကား ထပ်တလဲလဲပါသည်။ ဆာနင် သည် အင်မလိကိုတော့ နှုတ်ဆက်အနမ်းကလေးပေးနိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ဂင်မာ ၏ ရုပ်လွှာကို သူ့စိတ်အာရုံ၌ထည့်၍ သယ်ဆောင်ကာ ဟိုတယ်သို့ပြန်သည်။ သူ့စိတ်အာရုံထဲတွင် ဂင်မာ၏ မျက်လုံးလှလှများသည် တရစ်ဝဲဝဲ။ ရွှင်လန်း မြူးထူးနေသည့်အခါ ဂင်မာ၏ မျက်လုံးများသည် ရွှန်းစိုဝင်းလဲ့ကာ တလက် လက် တောက်ပနေကြသည်။ ငေးငေးမှိုင်မှိုင်ဖြစ်နေသည့်အခါကျတော့လည်း ရိုဝေမှုန်မှိုင်းကာ ဆွေးရိပ်သမ်းနေကြသည်။ ဆာနင်အဖို့တော့ ဂင်မာ၏ မျက်လုံး အစုံသည် ဘယ်လိုပဲအသွင်ပြောင်းပြောင်း အလှမပျက်သည့် မျက်လုံးများ ဖြစ် နေသည်။

အခုအချိန်တွင် ဆာနင်သည် ကလူးဘားကိုလည်း သတိမရ။ သူ ဖရန်ဖို့တ် မြို့၌ သောင်တင်နေရခြင်းသည် တစ်ခဏမျှသာဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ကို လည်း မစဉ်းစားမိ။

